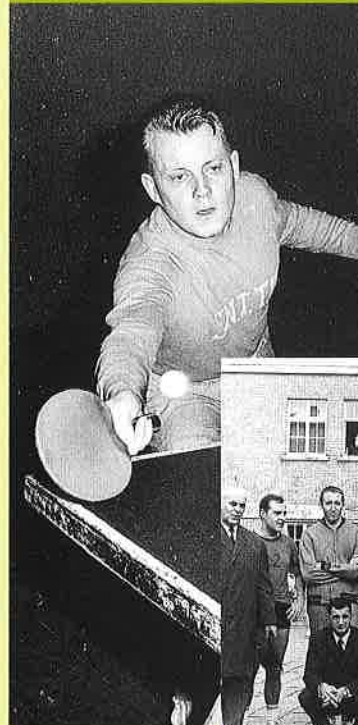
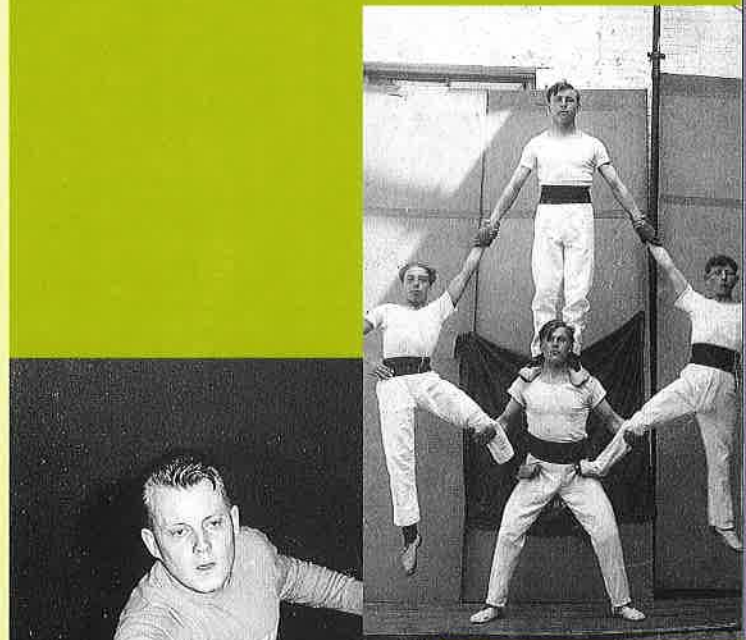
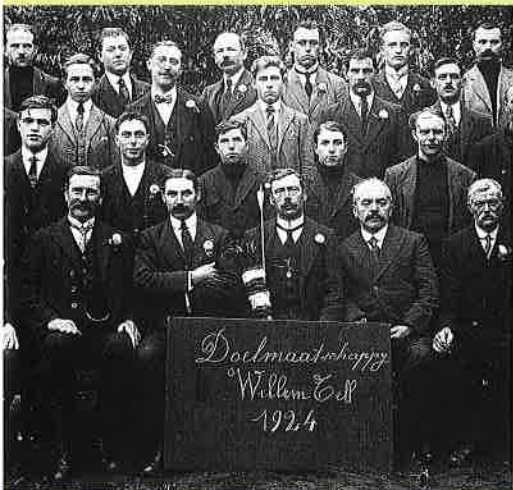




sport revue

De sporthistorie van Belsele, Nieuwkerken, Sinaai en Sint-Niklaas
Nr. 4 - mei 2002





Parkeerautomaten **Automatische afsluitpalen**

Zone Maalbeek
Industrialaan 15
1702 Groot-Bijgaarden (Dilbeek)

T : 02/481.72.00
F : 02/466.55.60

www.krautli.be

IN DIT NUMMER VAN SPORTREVUE

- Inhoud- redactie- abonnementsvoorwaarden	p. 141
- Sint-Niklase Sportkring speelde in Eerste Nationale - deel 2 Etienne De Meester	p. 142
- Keizerlijke Gilde Sint-Sebastiaan Sint-Niklaas Alfons Smet	p. 145
- Boksen vóór en na de Tweede Wereldoorlog. - deel 4 Steve Wante	p. 151
- Van Basketbalclub "Were Di" naar BBC Waasland Etienne De Meester	p. 156
- De verdwenen turnverenigingen - deel 3 Johan Heirbaut	p. 160
- Pionierswerk van zwemclub "Nood Dwingt" André Van Landeghem	p. 164
- Van badinrichting tot zwembad - deel 3 Luc Van Royen	p. 168
- Koninklijk Sportcomité "Gemeentebelangen Sinaai" als organisator en koepel Etienne De Meester	p. 172
- Karel De Baere, een renner met doorzicht, kracht en eindspurt Alfons Smet	p. 175
- Nieuwkerken wandelt en loopt Daniël Grumiau	p. 178
- Ontstaan en groei van de Sint-Niklase Tafeltennisclub Steve Wante	p. 181
- Doelschieten vroeger en nu te Sinaai Etienne De Meester	p. 186
- Reacties	p. 188

REDACTIE

Redactie

Vaste medewerkers: Etienne De Meester, Daniël Grumiau, Johan Heirbaut, Alfons Smet, Luc Van Royen, Steve Wante. Eindredactie: André Van Landeghem.

Redactieadres

Stedelijke sportdienst, stadhuis, 9100 Sint-Niklaas. Tel.: 03.760.91.71.
Fax.: 03.766.08.82. - E-mail: sport@sint-niklaas.be

Abonnementsvoorwaarden

De abonnementsprijs voor de twee nummers van jaargang 2002 bedraagt 6 EUR.
Je kan storten op rekeningnummer 068-2095520-56 van de Stedelijke Sportraad, stadhuis, 9100 Sint-Niklaas met de vermelding "Sportrevue 2002".
De nummers verschijnen omstreeks juni en november.

Losse verkoop

Losse nummers zijn te koop - zolang de voorraad strekt - aan de prijs van 4 EUR per stuk.

SINT-NIKLASE SPORTKRING SPEELDE IN EERSTE NATIONALE - deel 2

Etienne DE MEESTER

Op naar de derde titel

Voor de competitie 1962-63 versterkte de club zich met Willy Van Acker en Piet Vijlders. In de titelstrijd tussen Sportkring en Vigor Hamme ging SV Waregem als derde hond lopen met het been (de titel). Voor de top-per Hamme-Sint-Niklaas op 25 november 1962 passeerden ruim tienduizend toeschouwers langs de kassa. Doch uitgesteld was niet verloren. Het jaar daarop pakte geel-blauw onder leiding van trainer Willy Meersman toch zijn derde titel. De ploeg veroverde de leiding na de zevende speeldag en stond die niet meer af. Twee overwinningen tegen Beveren, dat derde eindigde, gaven deze titel nog meer glans. Hiervoor zorgden volgende kernspelers: Mon Van Looy, Willy De Schrijver, Piet Vijlders, Willy Van Acker, Lucien Van Dorsselaer, Louis Ommeganck, Willy Van Steenlant, William Maes, Albert Piessens, René Verniers, Wilfried Van Moezeke, André Zaman, Willy De Meyer, Hervé Van Den Hende, André Van Den Berghe, Freddy Van Spittael, Leopold Pauwels en Jacques Flamee.

Na de derde plaats in 1965 volgde een mislukt seizoen al kwam Jef (alias "Appel") Janssens de ploeg versterken. Vanaf 1967 kwam het roemrijke Sportkring definitief in de schaduw te staan van SK Beveren dat voor het eerst in zijn bestaan naar de hoogste voetbalklasse promoveerde. Er volgden middelmatige seizoenen met regelmatig vechten tegen de degradatie. Enig "lichtpunt" in 1972 (vijftigjarig bestaan) was de nieuwe lichtinstallatie waardoor het mogelijk werd avondwedstrijden te betwisten. Het gemiddelde aantal toeschouwers daalde naar 1400 in 1974. De schulden daarentegen stegen zorgwekkend.

In de tweede helft van de jaren zeventig beleefden de supporters een korte heropflakking. Door de komst van o.a. Danny Veyt en de Algerijn Djamel Zidane steeg het aantal aanwezigen weer naar drieduizend. Dit onder leiding van trainer Ned Bulatovic. Een nieuw dieptepunt beleefden de Sint-Niklazenaars in 1981 met de degradatie naar Derde Nationale.



De ploeg na het behalen van de titel in het seizoen 1963-64.

Staande v.l.n.r. afgevaardigde Lucien Pieters, doelman Mon Van Looy, Louis Ommeganck, Pol Pauwels, William Maes, Albert Piessens, trainer Willy Meersman, Willy De Schrijver, voorzitter De Schrijver en bestuurslid William Heyman.

Zittend v.l.n.r. Willy De Meyer, Piet Vijlders, Willy Van Acker, René Verniers en Lucien Van Dorsselaer.

Van derde naar eerste

Gelukkig bleef het bestuur niet bij de pakken zitten. Het versterkte zich enorm met Georges Leekens, Patrick Verhoosel, Swat Janssens, Fred Truyens en Jan Simoen om probleemloos kampioen te spelen in 1981-82. Het jaar daarop weerom een knappe competitie mede door de nieuwe versterkingen Peter Van Wambeke en Danny Van Den Hende (samen goed voor 43 doelpunten). Toch misten de Klaasjes een nieuwe promotie op de laatste speeldag.

Meer succes in 1983-84. Onder leiding van speler-trainer Georges Leekens beleefde Sportkring het tweede hoogtepunt uit zijn bestaan. Na veertig jaar klonk het als kampioen weerom naar Eerste Nationale. Na een

veelbelovende eerste ronde zakten de Waaslanders volledig weg met een "kaartje-retour" tot gevolg.

Heropstanding na de faling

Vanaf het seizoen 1985-86 stapelden de financiële problemen zich weer op. Eind de jaren zeventig had het stadsbestuur de club al eens gered door de installaties over te nemen. Sportief gezien speelde Sportkring, doch zonder succes, toch nog de eindronde. Toen volgde de donkerste bladzijde uit de clubgeschiedenis. Na de falingverklaring van de vzw Sint-Niklase Sportkring zakte de vereniging in 1987 uit Tweede Nationale. Als strafmaatregel kwam daar nog een degradatie bij zodat de ploeg het volgend jaar verwe-

Enkele jaren later heel wat nieuwe namen in de ploeg.

Staande v.l.n.r. Jef (alias "Appel") Janssens, Hervé Van den Henden, Guido Joos, Jos Van Riel, Willy Van Steenlant en keeper Antoine Van Hove.

Zittend v.l.n.r. ?, Willy Van Acker, William Maes, ? en Valère Van Raemdonck.



Kernspelers en begeleiders tijdens de competitie van 1991-92.

Boven v.l.n.r. hulptrainer Chris Van Puyvelde, Dirk De Wachter, S. Stancic, Daniël Minea, S.Oulare, Philippe Droeven, Gunther Abeel, Jan De Laet, Daniël Maes en keeperstrainer Etienne Van den Berghe.

Midden v.l.n.r. kinesist Patrick Goris, Alain Balis, Patrick De Wilde, Geert D'hooge, Kenny Van der Meulen, Frank Notte, Gunther De Meyer, M. Niasse, Peter Quintelier en verzorger Jan Asselberghs.

Onder v.l.n.r. Geert Vermeire, Joris Cornet, R.Bonga-Bonga, trainer Walter Elegeert, voorzitter Pierre Maes, Fodé Camara, Sasa Lopovic en Rudy Maesen.



Geen voetbalclub zonder supporters!
Leden van de supportersclub "De Leeuw van Vlaanderen" gevestigd op "Driekoningen".



zen werd naar Bevordering. Het pleit voor het bestuur dat zij in die moeilijke periode de moed niet lieten zakken. Ze begonnen met een jonge ploeg die erin slaagde op twee jaar tijd terug naar Tweede Klasse op te klimmen. Daarbij traden nieuwe jeugdspelers als Joris Cornet, Peter Quintelier, Daniël Maes en Gunther De Meyer op het voorplan.

Tussen twee fussies

In 1989 kwam de samensmelting met Excelsior tot stand. Eerst bereikte de nieuwe fusieclub tweemaal op rij de eindronde. Doch na drie kleurloze competities zakte zij weerom een trapje op de nationale voetballadder. In 1996-97 verspeelde geel-blauw de titel aan VW Hamme. Maar via de eindronde heroverden zij toch hun verloren plaats in Tweede. Het was weerom een kort verblijf, want in 1999 kreeg Sportkring-Excelsior op de laatste speeldag de rode lantaarn in de handen geduwd. Dit voor amper 250 toeschouwers. Als derdenationaler en satellietclub van S.C. Lokeren (sedert 31.12.98) verdween de roemrijkste club uit Sint-Niklaas in april 2000 definitief van de bondslijst door de fusie met de club uit de Durmestad. De nieuwe naam luidt: "S.C. Lokeren Sint-Niklaas Waasland", geleid door Roger Lambrecht.

Voorzitters en secretarissen

Van 1922 tot 1969 leidden slechts drie voorzitters de belangrijkste voetbalvereniging van Sint-Niklaas. Robert Van Oppens (10 jaar), Jozef Delaruelle (30 jaar) en tenslotte Raphaël De Schrijver (7 jaar) zorgden voor de nodige stabiliteit binnen de club. In 69-70

fungeerde Arthur Thys als interim-voorzitter. Daarna is er een stoelendans ontstaan met bijna uitsluitend bedrijfsleiders aan het roer: Willy Poppe (70-79), Willy De Corte (79-87), Theo Rooms, Jef De Cock, J. Maes en Etienne Van De Walle. De laatste voorzitter was professor Jacques De Bruyne. In de naoorlogse periode waren naast legende Robert Laevaert vooral Gilbert Meul, William Heyman, Fernand Lintz en tenslotte Louis Horemans actief als secretaris.

Bron: Alex Van Raemdonck.

KEIZERLIJKE GILDE SINT-SEBASTIAAN SINT-NIKLAAS (1526 - 2001)

Alfons SMET

Er is wel geen bevolkingsgroep die zoals onze schuttersgilden, qua tradities, een zo echte brug slaat met het verleden en tezelfdertijd zo boeiend leeft in het heden.

De aloude gilden vormen volkskundige en sociologische entiteiten van uitzonderlijke waarde. Het zijn homogene groepen met eigen wetten en gebruiken waarvan de leden naar elkaar toe zijn gegroeid.

Onze gilden zijn gedurende eeuwen de schakel tussen het oude en het immer nieuwe. Ze vertegenwoordigen een geest die van alle tijden en voor alle mensen is.

Sommige gilden zijn helaas verdwenen door gebrek aan leden, maar laten een enorme schat aan geschiedenis na.

In bepaalde gevallen vraagt men zich af waar die nalatenschap aan gildenboeken, vlaggen, trommels en breuken is gebleven?

De oudste keizerlijke gilde van Sint-Niklaas, ja van het Waasland, is er zo één.

Naar de getuigenis van Sanderus en andere geschiedschrijvers, zoals De Potter en Broeckaert, werden er te Sint-Niklaas onder de regering van Keizer Karel V, twee handbooggilden opgericht.

De eerste, gekend als de "oud gilde", ver-

kreeg zijn octrooi in 1526, terwijl de tweede, gekend als de "jong gilde", zijn octrooi verkreeg in 1527.

De eerste kwam tijdens de godsdienstberoerten in kwade handen en werd vernietigd. Op verzoek van de 'jong gilde' werd het octrooi op 30 juli 1613 vernieuwd door de aartshertogen Albrecht en Isabella.

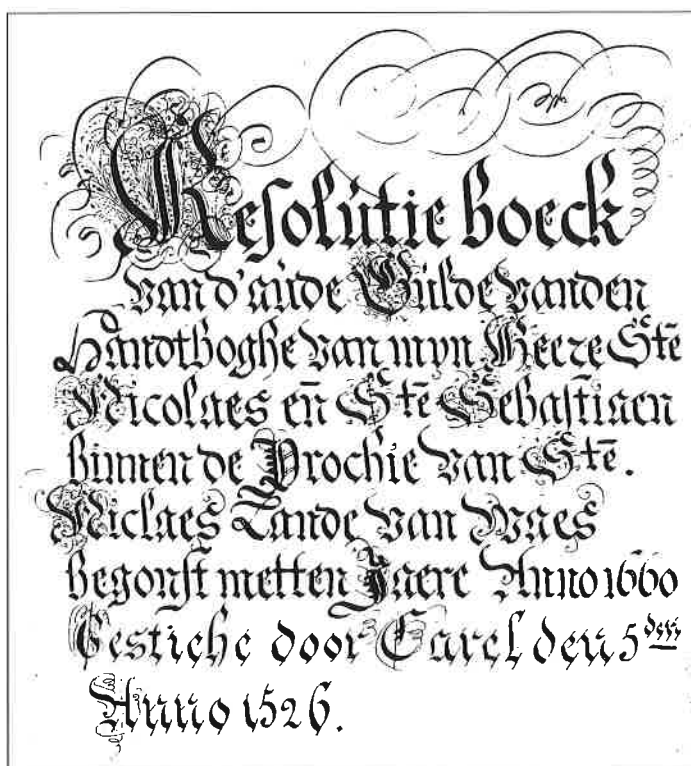
De verordeningen van de gilde, vermeld in het octrooi van 1614, waren samengebracht in 30 artikels.

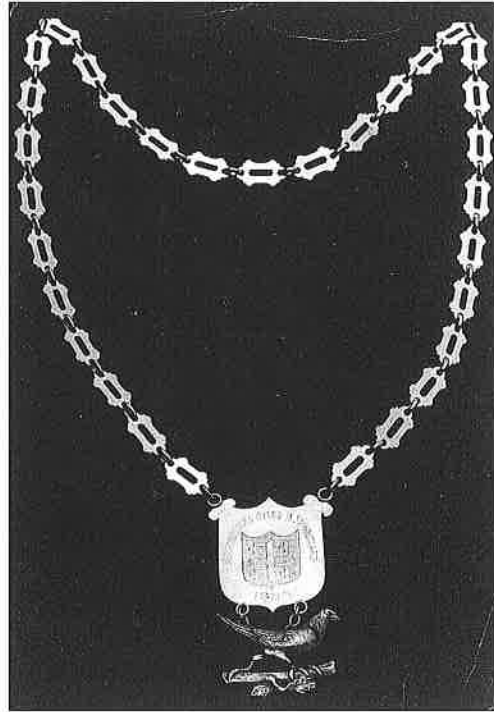
Het "resolutieboek" of verslagboek werd pas aangelegd in 1660, tot op heden bijgehouden en thans bewaard in de verzusteringszaal van het stadhuis te Sint-Niklaas.

Het aanvankelijk doel was ontspanning en vermaak, maar ook de vorming van behendige schutters die de geboortegrond moesten verdedigen.

"Item dat ook de hooftman, koning, deken, gezworenen en de gildebroeders den behoeilicken eet moeten doen in handen van de hochboullieu van den voorschreven lande van Waes tegenwoordigh oft toekomende van onze nacomelingen en de land getrouw te dienen in de oorlog of elders."

Door de meeste octrooien en statuten werd het aantal leden beperkt maar lieten ook toe





Afbeelding van de prachtige zilveren halskraag die jaarlijks door de stad Sint-Niklaas werd geschonken voor de historische keizersschieting als waardevolle trofee.

Het plaatje vermeldde het insigne van de Kon. Nationale Bond van Belgische Wipschutters, "Keizerlijke Gilde Sint-Sebastiaan 1525", met daaronder "de papegaai" zoals men die in schutterskringen benoemde.

Dit pronkstuk werd telkens ceremonieel uitgereikt door de burgemeester van de stad Sint-Niklaas.

Deze keizersschieting waaraan enkel keizers en koningen mochten deelnemen had dan ook een grote belangstelling.

vrouwen en jonkvrouwen in de gilde te aanvaarden. In Sint-Niklaas waren er aanvankelijk 80 leden toegelaten.

De statuten werden herschreven op 20/09/1812 onder het voorzitterschap van Emanuel Boëye.

Op 1/4/1813 telde de maatschappij 77 leden en op 20/7/1819, is het aantal uitgebreid tot 111.

Aanleiding tot feesten was het feit dat de hoofdman-president BOEYE werd benoemd tot burgemeester van Sint-Niklaas.

Het "resolutieboek" vermeldt hierover: "6/10/1817 Grande fête donné par la société de l'Arc à l'occasion de la nomination de Monsieur "Emmanuel BOEYE son Honorable chef aux fonction de Bourgemestre de la ville de Saint-Nicolas".

Op 18 maart 1822 wordt vermeld dat de stand op het "Hoeymarktplein" aan herstelling toe is en dat de aanvraag hiertoe door

het College van Burgemeester en Schepenen gunstig werd beantwoord.

Er is nu voor het eerst sprake van het lokaal in de herberg "Belle-Vue" aan de Kokkelbeekstraat.

Op 18 juni 1826, de 1ste kermisdag, had ter gelegenheid van het 300-jarig bestaan van de gilde en de "verjaerdag van den vermaerden veldslag van Waterloo" een groot jubelfeest plaats: een stoet trok door de stad met 30 pelotons van alle vertegenwoordigde sociëteiten, wapperende vaandels (vendeliers), slaande trommels en besloten door de eigen sociëteit, "met 26 schutters in een gelyk gewaad, daeragter de praelwagen, vergezeld door eene Eremaegt te paerd, dit alles onder 't geluyd der groote klokken en losbranden van 't geschut".

Hoofdman en Burgemeester Emmanuel Boeyé, lid van de provinciale staten, ridder van de Belgische Leeuw en schoolopziener opende de jubelschieting.

Na de dood van E. Boeyé hadden in de jaren 1830 en 1831, wegens politieke omwentelingen, geen feesten plaats.

Op 4/8/1832 wordt de heer Verstraeten-Penneman tot nieuwe hoofdman verkozen.

Op 20 september 1839 werd een nieuw terrein van 75 are in de Kloosterlandwijk in pacht genomen voor een termijn van 30 jaar (prijs 163 fr. 26 cent 's jaars); het overbrengen en plaatsen van "de perse" kostte 400 fr.

In 1837 telt de maatschappij 57 leden en groeide in 1856 tot 97 leden.

Het nieuw lokaal werd op 25/6/1840 de herberg "dry matroozen" aan de Ankerstraat, bij Petrus De Smedt.

In 1856 overleed hoofdman Verstraeten-Penneman die op 8/5/1856 wordt opgevolgd door Theodore De Mulder.

Een van de grote weldoeners is ongetwijfeld de grondeigenaar Ludovicus-Benignus De Meester, titelhoudend directeur van de Keizerlijke Gilde Sint-Sebastiaan Sint-Niklaas van 1813 tot 1847, toen wonende te Sint-Niklaas en daarna te Brussel.

Op 30/11/1850 wordt de schuttersgenootschap in buitengewone vergadering bijeengeroepen om de inhoud "ener akte van schenking", gedaan door de heer De Meester, te vernemen:

1. "Aan de fabriek der primaire kerk van de stad Sint-Nicolas (later de hoofdkerk

genoemd) eene kapitale van vierduizend franks aan 2,5% interest."

De gift geschiedt onder volgende lasten en bepalingen:

"dat de kerkfabriek eeuwigdurend op de 20ste januari, feestdag van de heiligen Sebastiaan, te 10.00u. een jaergetijde moet celebreren met muziek en orgelspel, zeven kilogrammen waschlicht aan de baer en altaar zou laten branden, dit ter nagedachtenis der zielen van de overleden confraters van het handbooggenootschap van St-Sebastiaan binnen dezelve stad Sint-Nicolas."

2. "Aan het bureel van weldadigheid der zelfde stad Sint-Nicolas eene kapitale van zesduizend franks aan 2,5% interest."

"Het begiftigde bureel van weldadigheid moet jaarlijks, binnen de stad Sint-Nicolas, van de zuivere opbrengsten der interesten van dit kapitaal en geenszins aen diegene reeds in de godshuizen opgenomen, na de mis, door de zorg van het armbestuur, eene grote hoeveelheid tarwebroden aan de noodlijdenden uitdelen."

3. "Dat er aen de Directie van gezegd

genootschap van Sint-Sebastiaan zal afgeleverd worden een afschrift dezer om aan deszelfde archieven te blijven berusten en zulks goetvindende de leden tot het bijwonen van voorschreven jaergetijde uyt te noodigen. Gedaen 16/7/1820."

Op 3/9/1875 vestigde de gilde zich in de herberg "t Gilden Huys" nadien genaamd "d' Oude Gilde" aan de Herderstraat.

Op 4/12/1882 overleed Theodore De Mulder (91 jaar), die als hoofdman gedurende 26 jaar de gilde had geleid.

Hij werd opgevolgd door zijn zoon Henri, die op 2/8/1891 op zijn beurt werd opgevolgd door Karel Reyhler.

Een merkwaardig jubelfeest volgde op 4/3/1902 met de nieuwe hoofdman Karel Van Meerssche ter gelegenheid van zijn aanstelling en zijn gouden schuttersjubileum (1851-1902). Een indrukwekkende stoet met vertegenwoordigingen uit 34 gilden stapte onder het geluid van kanongebulder door de stad.

De feestschieting telde 253 schutters, ingedeeld in 46 pelotons.

Het banket was even indrukwekkend:

Albert De Vos van Sint-Niklaas, handelaar in autobanden, leidde de keizerlijke gilde van 1938 tot 1960. Hij had de grote verdienste van de merkwaardige bloei van de maatschappij en de herstelling van de alomgekende keizersschieting. Hier als karikatuur afgebeeld met de steunstok die hij als gehandicapte bij het schieten gebruikte. Deze eminente voorzitter was geëerd en geprezen bij de staande wipschutters.



Potage tortue
 Petites Timbale jubilaires
 Darne soumon suace regence
 Filet de boeuf pointe d'asperges
 Escalopes de Ry de Veau Maréchale
 Quartier de chevreuil grand venéry
 Célestine de foie-gras en Bellevue
 Petits frais nouveaux à l'Anglaise
 Poulets Mars
 Compôte variées
 Cascade de langoustes sauce Vincent
 Glaces
 Pâtisseries

Op 21/10/1903 werd het gildelokaal ondergebracht in de herberg "t Geelhuis" aan de Grote Markt.

De Sint-Sebastiaansgilde van Sint-Niklaas was bekend door zijn keizersschieting die de eerste maal werd ingericht op 24/8/1905, hieraan mochten koningen en keizers deelnemen. De trofee was een zilveren halskraag versierd met het wapen van de stad waaraan een zilveren gaai prijkte.

Op 13 januari 1908 wordt Georges Vandionant de nieuwe hoofdman. Tijdens Wereldoorlog I werden alle vermaken opgeschort. Op 26/7/1919 heeft de eerste naoorlogse schieting plaats.

In 1921 volgt Jos Lavergne, Georges Vandionant op als voorzitter en de heer Leon Scheerders (SVK) wordt ere-voorzitter.

Het 400-jarig bestaan van de gilde wordt gevierd op 7 juli 1925. Dit gaat gepaard met een driedaags feest, een grote stoet, ontvangst op het stadhuis en een jubelschieting waaraan Leon Scheerders "een gratis" schenkt van 1650 fr. en de stad een gifte toekent van 1000 fr.

Op 8/8/1938 neemt de heer Albert De Vos het roer in handen als nieuwe voorzitter, samen met René Schoenmaekers, griffier. Jos Lavergne wordt tot ere-voorzitter gekozen in de plaats van weldoener Leon Scheerders, overleden op 31 mei 1938.

Op 22/2/1942 wordt de stand verplaatst naar "t Molenken", het lokaal bij Arthur Van Oppens.

Het bestuur wordt op 8.8.1949 herkozen en als volgt samengesteld:

- erevoorzitter: Leon De Schaepmeester
 - voorzitter: Albert De Vos
 - secretaris: Jos Ruythooren
 - schatbewaarder: Ernest Lyssens
 - Iste deken: Gerard Stevens



Meester Werner LESANDRE presteerde fultime voor de handboogsport in Waas en Dender. Sinds 1934 was hij ononderbroken secretaris en coördinator in deze sportdiscipline.

Van 1934 tot 1960 secretaris van de St.-Sebastiaan Kieldrecht, vervolgens van de vier Wase schutterstors Sint-Niklaas, Beveren, Sint-Gillis-Waas en Stekene. Ook secretaris van het verbond overdekte wippen te Sint-Niklaas en van het Schelde- en Durmeverbond. Tot slot secretaris van de Keizerlijke Gilde Sint-Sebastiaan Sint-Niklaas.

Bovendien was hij keizer en koning in deze sporttak. Op 12.12.1981 werd hij vereremerkt met de gouden medaille van sportverdienste, hem toegekend door Mw. Rika De Backer, Minister van Nationale Opvoeding, de Sport en het Openluchtlevens of het Bloso. Voor zijn uitmuntendheid door dienstvaardigheid genoot hij de hoogste waardering bij de schutters van Waas en Dender.

Werner Lesandr  was woonachtig te Sint-Niklaas, Hortensialaan 11 en overleed op 14 juni 1996.

- 2de deken: Achiel Verbeke
 - wipbestuurder: Frans Laureys

Zondag 9 juli 1950: jubelfeest ter gelegenheid van het 425-jarig bestaan, met tezelfdertijd hulde aan de voorzitter Albert De Vos voor zijn gouden schuttersjubileum en tevens keizer van de gilde.

261 schutters namen massaal deel aan de feestschieting.

Op 31/10/1950 wordt de stand opgetrokken naast het terrein van de Kon.Vredebestgilde.

De pyloon van de wip was immers midden-door gebroken door een zware windhoos.

Op 17/1/1960 wordt deken Gerard Stevens de nieuwe voorzitter en Werner Lesandr  secretaris; deze laatste heeft de grote verdienste de stichter te zijn van het "Torenverbond" en het "Verbond van Schelde en Durme", waarvan hij ongeveer 25 jaar het secretariaat heeft waargenomen.



Op 12.12.1981 officiële huldiging van ere-onderwijzer Werner Lesandr  in de lokatie van de schutterstoren van Sint-Niklaas. Op de foto Michel Nijs secretaris van de Keizerlijke gilde, Burgemeester Paul De Vidts die de gouden medaille van Sportverdienste namens Minister Rika De Backer uitreikte, het echtpaar dhr. en Mw. Werner Lesandr , daartussen Nest Van Eynde, stichter en voorzitter van de volksdansgroep Boerke Naas, Eduard Costermans Nat. Voorzitter van de K.N.B.B.W. en Alfons Smet, voorzitter van het V.O.W. Sint-Niklaas.



Wielerkampioen Theo Verschueren was ook een befaamde handboogschutter en lid van de Keizerlijke Gilde St.-Sebastiaan.

Hier tijdens de officiële huldiging, samen met zijn echtgenote als de nieuwe koning van de gilde 1985.

Links Romain Baert die sinds 1985 als laatste voorzitter van de gilde de ceremonie leidde samen met de verdienstelijke secretaris Michel Nijs (rechts op de foto); zijn inbreng was hoogst te waarden, hij was een ervaringsrijk organisator, tevens een bezielend leider, functie die hem nooit werd opgedrongen maar die werd toegerekend door zijn wel overwogen en doordachte tussenkomsten.

Op 16/9/1967 werd in het Wazo Vogelpark aan de Dendermondse Steenweg het nieuw schuttersterrein ingehuldigd en op 21/8/1973 verhuisde de gilde opnieuw, ditmaal naar het recreatieoord De Ster waar een prachtig terrein werd ter beschikking gesteld met een rustiek cafetaria. De twee munitiebusjes werden overgedragen aan de stad Sint-Niklaas.

Het ledenaantal is intussen geslonken tot amper 17.

Op 9 juli 1977 is de gilde alweer in de rouw door het afsterven van hun hoofdman Gerard Stevens; het voorzitterschap wordt overgenomen door Albert Van Den Broeck terwijl Michel Nijs het secretariaat opneemt.

Met het verminderd ledenaantal wordt toch nog goed gescoord: de aanwezigheid is maximaal en het bezoekende schuttersaantal evenredig.

De geserveerde dranken zijn duurder dan elders en dit vormt een heisa onder sommige schutters met het gevolg dat de gilde minder bezocht wordt. Bovendien is de stand erg onveilig geworden. Zo verdwijnt deze roemrijke gilde in 2001 uit het stadsleven.

Politiebrigadier Romain Baert, als laatste voorzitter, gaat samen met secretaris Michel Nijs door met beschrijfsschietingen in te richten op de terreinen van Sinaai, Elversele en Les Gens Sans Peur. Uiteindelijk is na deze noodoplossing door gebrek aan actieve leden, ook deze poging heden (2002) op niets uitgelopen.

Vermeldenswaardig is de erelijst van de alomgekende Wase keizers uit deze eeuw.

1928 Leon De Sutter
 1952 Albert Blommaert
 1961 Emiel Van Ranst
 1962 Jozef De Munck
 1963 Werner Lesandr e
 1964 Etienne De Munck
 1965 Jozef De Munck
 1967 Jozef De Munck
 1968 Cyriel Wauters
 1971 Etienne De Munck
 1973 Emiel Van Ranst

Les Gens Sans Peur Sint-Niklaas
 Sint-Gillis Waas
 St. Sebastiaan Sint-Niklaas
 St. Sebastiaan Waasmunster
 St. Sebastiaan Sint-Niklaas
 St. Sebastiaan Waasmunster
 St. Sebastiaan Waasmunster
 St. Sebastiaan Waasmunster
 St. Sebastiaan Belsele
 St. Sebastiaan Waasmunster
 St. Sebastiaan Sint-Niklaas



Zilveren Jubileum van het Verbond Overdekte Wippen, 4 november 1978. Foto genomen na de academische zitting op het stadhuis van Sint-Niklaas.

Op de eerste rij v.l.n.r. Jules Van de Voorde Elversele, Eduard Steenbergen, Hoofdafgevaardigde Nationale Bond 3de sector, Charel De Cock, voorzitter Keizerlijke Gilde St.-Niklaas, Schepenen Mertens, Vergauwen en Van Rumst, Remi Van Brempt, ondervoorzitter Nationale Bond, Cyriel Schollaert, eigenaar van de schutterstoren, Werner Lesandr e, secretaris Torenverbond, Roger Staes, penningmeester Torenverbond, Jean Moerloos, Les Gens Sans Peur, 2 leden van de maatschappij van Stekene; verder de afgevaardigden van de 14 maatschappijen van het Verbond Waas en Dender, met hun historische vaandels waaronder de Keizerlijke Gilde Sint-Sebastiaan Sint-Niklaas, Kon. Les Gens Sans Peur Sint-Niklaas, Kon. Vrede Best Sint-Niklaas, Kon. Gilde Sint-Sebastiaan Belsele, Kon. Gilde Sint-Sebastiaan Sinaai.

BOKSEN VOOR EN NA DE TWEEDE WERELDOORLOG - deel IV

Steve WANTE

'Hoe meer men zoekt, hoe meer men vindt' zegt het spreekwoord.

In deel I van Sportrevue wisten we nog weinig over de allereerste boksactiviteiten in onze regio. Ondertussen kregen we de kopie van drie brieven die door de heer R. Heymans in het stadsarchief werden gevonden. Bewuste brieven werpen een nieuw licht op de vroege periode van het boks- en worstelgebeuren in onze stad. De brieven kwamen van de 'S.N. Boks- & Worstelclub' en waren gericht aan het stadsbestuur van Sint-Niklaas met de vraag of hun maatschappij een bal mocht inrichten. De briefhoofden vertellen ons heel wat meer. Hier wordt reeds gewag gemaakt van een 'Boks- & Worstelclub' in het begin van het jaar 1924! Het lokaal was gevestigd in café 'Apollo', Ankerstraat 148, bij 'Monske' Van den Bossche, de alom bekende kluchtzanger. In die tijd vormden boks- en worstelclub meestal één maatschappij. De laatste brief van 1929 werd ondertekend door voorzitter Frans De Meulenaer.

Tot nu toe konden we nog niet achterhalen welke bokkers in de eerste periode tot deze maatschappij behoorden en wat de activiteiten waren. Waren het enkel oefeningen of werden er ook kampen georganiseerd, of nam men deel aan kampen buiten de stad? Iemand welke in die periode de bokssport volgde was Raymond Wuytack, caféhouder aan de Kokkelbeekstraat. Deze beroepsbok-

ser bezat een techniek zoals de befaamde Gustave Roth.

We willen nu de allerlaatste jaren van het boksgebeuren belichten.

De Keersmaker was een lichtgewicht. Hij was afkomstig uit de Kongostraat en werd wegens zijn kleine gestalte "t keerske" genoemd. Hij zou eind van de 40er jaren enkele kampen hebben betwist. Hij werd tot de betere gerekend en had een harde slag in huis. Later trad hij toe tot het bestuur van de club.

Verder zijn we te weten gekomen dat **Roger Van de Sompel** en **Marcel De Rop** eind van de jaren 40 enkele kampen hebben geleverd. Laatstgenoemde was vaak oefenpartner van Robert Geerts.

Zoals reeds vermeld in het eerste nummer telde de club in het begin van de jaren 50 een Franse zwaargewicht **Roger Engels**. Hij kwam van Vlaamse ouders uit Kieldrecht en trok later naar Charleville in Frankrijk. Mogelijk kwam hij begin van de 50er jaren voor een tijdlang terug naar zijn geboortestreek. Iemand die in hem een grote toekomst zag was houthandelaar 'den bult' De Cock uit de Pastoor De Meerleerstraat. De Cock verleende hem financiële en morele steun. Daar het aantal zwaargewicht bokkers gering was resulteerde dit in veel minder kampen voor deze categorie. Het was in de

Sporting Boxing Club Sint-Niklaas: Ontvangst op het stadhuis naar aanleiding van het vijftigjarig bestaan in 1972.

Vooraan v.l.n.r. Roger Van Laere (secretaris), Frans De Meulenaere (stichter-voorzitter en leermeester), Ferdinand Kesteloot (penningmeester)





Roger Engels

periode 1950-55 dat hij aan wedstrijden deelnam. Dat hij uit het goede hout was gesneden blijkt uit het feit dat hij door de Belgische Boksbond werd aangeduid om een kamp te leveren in Den Haag (Nederland). In welk verband dit gebeurde of wat de uitslag was weten we niet.

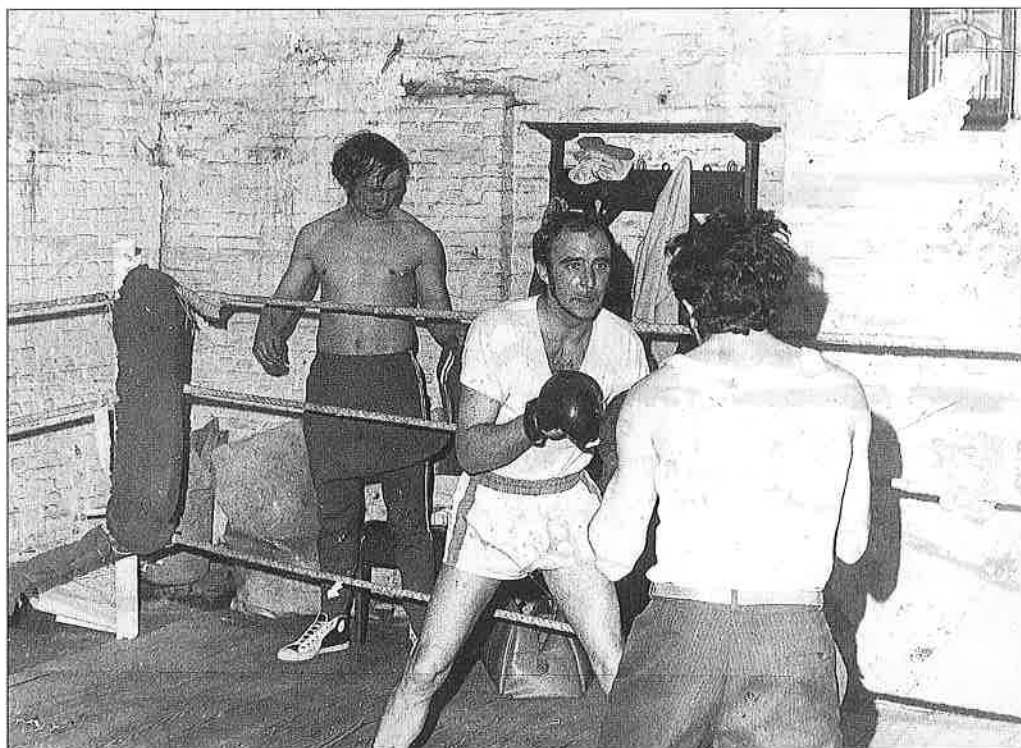
In de 60er jaren werden op verschillende plaatsen bijna elke week matches georganiseerd. Buiten de wedstrijden in eigen stad

trok de club met zijn bokkers her en der. Hier volgen de namen van enkele leden.

André Sertijn, een superwelter, behoorde zeker tot de beteren. Hij begon te boksen in 1959 toen hij 16 jaar was. In 1965 leverde hij zijn laatste kamp. Van de 16 wedstrijden won hij de meeste. In 1961 bracht hij het zelfs tot de finale bij de 'Novicen'. Deze kampioenschappen voor nieuwelingen vonden te Brussel plaats. Om die finale te bereiken moest hij viermaal aantreden. Na zijn tegenstrevers Van den Borre uit Aalst en Giocamel uit Luik uitgeschakeld te hebben moest hij de finale betwisten tegen Desmet uit Courcelles. Volgens ooggetuigen verliep de kamp tot in de 3de en laatste ronde helemaal in zijn voordeel. Door een onachtzaamheid in deze laatste ronde liep hij op een zware stoot van zijn tegenstander wat hem enkele seconden deed duizelen. Dit klein ongelukje was oorzaak dat de jury zijn tegenstrever als winnaar uitriep, een beslissing waar niet iedereen het mee eens was. De finale halen in een Belgisch kampioenschap is toch heel wat en het diploma dat hij hiervoor kreeg mag zeker zonder schroom aan iedereen worden getoond.

In 1964 maakte hij kennis met Hubert Nieland de kundige bokser uit Kruibeke die aangesloten was te Antwerpen. Deze nodigde hem uit in Antwerpen te trainen. Als versterking voor de Antwerpse ploeg mocht hij op 31 Oktober 1964 deelnemen aan een treffen tegen Rotterdam. In de prachtige 'Rivierahal' van Rotterdam was André gedurende de eerste twee ronden een maat te sterk voor zijn tegenstrever. Doch wederom liet hij zich in de laatste ronde verrassen door een wan-

François D'Hanis





André Sertyn met Frans De Meulenaere

hoopspoging van zijn tegenstrever en staakte hij de strijd. In 1975 herbegon hij te trainen bij 'Boxing Club De Block' te Beveren maar tot wedstrijden kwam het niet meer.

André was een kundige bokser met een harde slag en een goede verdediging. Hij heeft zowat alle gevechtssporten beoefend zoals worstelen, karate en judo. In deze laatste behaalde hij de zwarte gordel en nu nog geeft hij trainingen in deze sport. In 1961 kreeg hij de prijs voor Sportverdienste.

François D'Hanis (° De Klinge 1941), lichtgewicht. Nam van 1964 tot 1973 aan een 13-tal kampen deel. We weten dat hij zeker 4 kampen won, 2 onbeslist bokste en er 5 verloor. Op 11 November 1965 kwam hij te Brussel in de halve finale van het Belgisch Kampioenschap uit tegen Van Durme. Hij verloor de match op punten. Op 7.08.1965 vond er in het schilderachtige Kevelaer een Duits stadje vlak over de grens, een treffen 'Kevelaer – Antwerpen' plaats. 'Antwerpen had zich met enkele knokkers uit de Wase club versterkt. François, een van dezen, moest het opnemen tegen de neger Gunn. Alle middelen waren nodig om de kundige maar onstuimige duivel van het lijf te houden. Maar tot ieders verrassing had de Waaslander bijna de zege op zak toen de kleurling in ronde 3 op de Vlaamse vuist van François liep en voor 8 tellen naar het vilt ging. Uiteindelijk verloor onze man toch op punten.

Een anekdotisch voorval na zijn eerste wedstrijd te Izegem: Zijn tegenstrever was een lokale ook debuterende bokser, die gedurende de kamp veruit de mindere bleek te zijn. Toen men als uitslag 'match nul' uitriep werd

begeleider Roger Van Laere, schoonzoon van voorzitter De Meulenaer, ontzettend boos. Hij greep een klein stoeltje en gooide dit van frustratie midden in de ring. Het zitje botste verder en kwam aan de overkant terecht op een van de juryleden. Dit voorval kon niet ongestraft blijven en Roger kreeg enkele maanden verbod om als begeleider op te treden.

Na zijn boksloopbaan werd François een verwoed langeafstandloper. Hij nam aan tal van halve – en hele marathons deel. De talrijke verworven trofeeën die overal in het huis prijken, zijn hiervan getuigen.

Robert D'Hanis (° De Klinge 1947) licht weltergewicht. Hij bokste onder de naam 'Roberto' en was de jongere broer van François D'Hanis. Hij had niet de klasse van zijn broer. In 1966 en 1967 kwam hij vier keer op het canvas. De eerste kamp verloor hij door opgave in ronde 2. De twee volgende verloor hij op punten doch tijdens zijn laatste kamp te Maasmechelen kon hij 'match nul' uit de brand slepen. De eer was gered!

Gerard Jansens (° 1944), weltergewicht. Hij bokste in de jaren 1965-68 wel 12 kampen waarvan hij er zeker drie won. Op 11 december 1965 bereikte hij de halve finale van het kampioenschap van België. Hij verloor de match op punten tegen Malchus. De latere periode van zijn optredens was meestal verlies op punten. Tweemaal verloor hij door opgave en éénmaal werd hij KO geslagen in ronde 3.

Peter Suy (° 1945), zwaargewicht. Leverde

gevechten in 1965-1967. Hij was zeker niet de eerste de beste. Van zijn 17 optredens won hij er 10 waarvan 4 door KO. Viermaal was de uitslag onbetwist en slechts tweemaal verloor hij een kamp. Zijn eerste nederlaag was wel bijzonder pijnlijk. Op 1.11.1965 zou hij te Oostende uitkomen tegen een zekere Gigi Frediani. Van welke origine deze was weten we niet. Volgens ooggetuigen was het een zeer kundige bokser met een atletisch postuur à la Casius Clay. Toen Peter de zaal betrad waar de match zou plaatsvinden was deze reeds gevuld met fervente supporters van zijn tegenstrever die luidkeels scandeerden 'Frediani, Frediani...!' En toen het indrukwekkend karkas van bewuste bokser ten tonele verscheen ging het licht bij onze Peter helemaal uit. Het werd dan ook een afstraffing van jewelste. Suy werd bont en blauw geslagen. Ten slotte hield hij er nog 5000 fr. aan over.

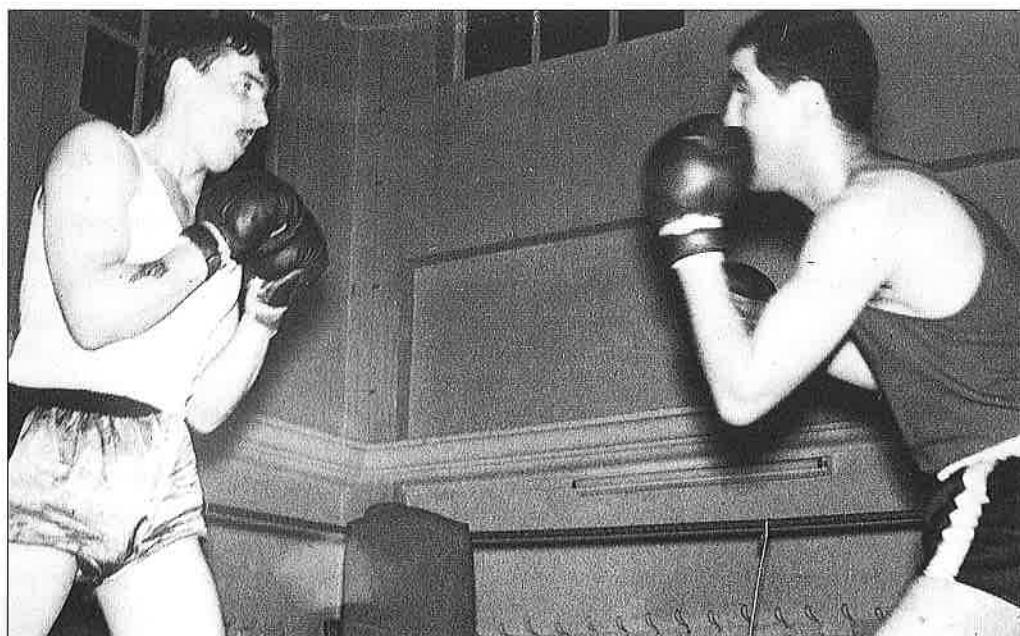
Na deze zwarte dag kon hij zich vlug herstellen. Op 19.12.1965 werd hij te Brussel voor de eerste keer kampioen van België door er Louys op punten te verslaan. Een week later werd hij ook kampioen der beide Vlaanderen gekroond door Monteyne ook op punten te kloppen. Zijn laatste Belgische kampioens­titel was wel een makkie. Op 11.03.1967 te Eupen gaf zijn tegenstrever forfait. Peter leverde ook tweemaal kamp in het buitenland. Eens te Kevelaer (Duitsland) en later te Aalborg (Denemarken). Te Kevelaer zette hij zijn tegenstrevers KO in de 1ste ronde. Ook de Deen Leief Boim onderging te Aalborg hetzelfde lot in de 2de ronde.

Willy Thys (° 1947), een zwaar weltergewicht bokste onder de naam 'Williams'. Hij was afkomstig van Gent en woonde een tijdlang in Sint-Niklaas. In die periode was hij als

bokser actief tussen 1967 en 1971. Later trok hij terug naar Gent. Hij is het die de meeste kampen leverde, in totaal 63. Van deze 63 won hij er 35, deelde 19 keer de punten en verloor 16 keer. Als we rekening houden met het feit dat hij slechts één kamp won tijdens zijn eerste 9 wedstrijden dan zien we dat hij vanaf eind 1967 van de overige 54 kampen er slechts 11 verloor. Een mooi palmares! Hij bokste zowat overal in België en trad ook enkele malen in het buitenland op, o.a. in Engeland (Burking) en Frankrijk (Duinkerke en Parijs). Hij werd een der beste boksers van de club te zien aan zijn behaalde titels. Op 25.12.1967 werd hij te Kortrijk kampioen der beide Vlaanderen door zijn tegenstrever Gerrit tot opgave te dwingen. Een half jaar later kroonde hij zichzelf voor de eerste maal tot kampioen van België. Op 31.05.1968 versloeg hij te Brussel zijn rivaal Hermans op punten. Hij verdedigde met succes zijn titel op 12.07.1969 te Gilly door zijn tegen­stander Despagne KO te slaan in de 3de ronde. Uiteindelijk raakte hij zijn titel kwijt te Namen op 6.03.1971. Daar verloor hij op punten van Foucart; van wie hij drie jaar voordien ook eens had verloren.

Hij was een kundig bokser die weliswaar niet de harde slag in huis had. Slechts viermaal kon hij zijn tegen­stander KO zetten. Doch hijzelf bleef maar éénmaal op het canvas liggen tot de tien tellen. Dit gebeurde te Parijs tijdens zijn voorlaatste kamp waar Hamani hem neerhaalde in de 5de ronde. Deze kamp liep over 6 rondes van 2 minuten in plaats van de gebruikelijk 3 x 3 min. Zulke matches werden soms georganiseerd voor de meer ervaren boksers.

René De Schepper (° 1948), licht weltergewicht. Deze uit Beveren afkomstige bokser



Links John Bouwens - Rechts Cooleers - Kalken 8 november 1970. John won op punten



Sporting Boxingclub Sint-Niklaas

Achteraan v.l.n.r.: Frans De Meulenaere, Ferdinand Kesteloot, André Huylenbroeck, Roger Van Laere en René De Block (kampioen van België '71).

Vooraan v.l.n.r.: François D'Hanis, François Penneman, Williams (Willy Thys - meermaals kampioen van België) en een onbekende sympathisant.

leverde 14 kampen in de jaren 1965-66 met drie keer winst en driemaal onbeslist. Zijn verliezen waren steeds op punten. Niet-tegenstaande zijn minder gunstig palmares, mocht hij op 19.12.1965 te Brussel toch deelnemen aan het Belgisch kampioenschap. Zijn tegenstander Dehami had hij twee weken voordien verslagen; maar deze keer moest hij het onderspit delven. Diezelfde Dehami zou hij een maand later terug ontmoeten te Gosselies en toen werd het onbeslist.

In de archieven van de Sint-Niklase Boxingclub vinden we verder nog de namen van enkele mindere boksgoden:

Theo Vercauteren (°1943), **Achiel Van der Henst** (°1942), **Edilbert De Permentier** (°1944), **John Bauwens** (°1947), **André Huylebroeck** en **Eduard Braem** (°1947), allen weltergewichten; **Karel Beck** (°1943), licht weltergewicht en **Willy Broeckaert** (°1944) lichtgewicht. Ten slotte **Aimé Van de Vijver** (°1943), beter bekend als 'Meeke'.

De club telde sinds eind van de jaren 60 ook twee Nederlanders in haar midden, zij het dat ze 'niet zwaar wogen': **Etienne Wenzler** (°1847) en **Bazile Thomas** (°1946).

Tot slot van deze opsomming moeten we toch nog de 'verloren zonen' vermelden d.w.z. diegenen waarvan we het spoor bijster zijn. Eind 2001 overleed **François Penneman**. Hij werd in 1952 geboren en woonde aan de Antwerpsesteenweg. Volgens getuigen was hij een goed bokser einde jaren

60 – begin jaren 70. Hij moet wel een 15- tal matches gedaan hebben waarvan wellicht maar één met verlies. Zijn laatste levensjaren zouden er maar triest hebben uitgezien.

René De Block was een lichtgewicht bokser uit Beveren. We weten enkel dat hij in 1970 kampioen van België werd.

Ook stuitte we op de naam **Kamiel Bruggeman**, een grote stevige vent in de zwaargewichtklasse. Hij zou reeds in de 40er jaren in de ring hebben gestaan en woonde te Belsele op Duizend Appels. Verder vinden we nog de namen van **Emiel Braem**, lichtgewicht en broer van **Edouard, Sonck** en **Danny De Maere** uit Hamme. Beiden zware weltergewichten.

Dit was de (voorlopige) laatste aflevering over de bokssport. We zijn overtuigd dat er later nog aanvullingen zullen komen die we dan verder zullen vermelden. Mogelijk zullen voor sommigen de vele namen met details te veel van het goede lijken. Bedenken we echter dat het hier om de allerzwaarste sporttak gaat. Velen hebben aan den toog tussen pot en pint hun heldhaftige bokscarrière verteld, doch weinigen daarvan hebben daadwerkelijk een kamp aangegaan. Het is dan ook gepast dat zij die wel de lef hadden het te doen eens extra in de verf mogen worden gezet.

Dit artikel kon enkel tot stand komen dank zij de medewerking van zij die het hebben meebeleefd. We danken speciaal Marcel Willems, mevrouw en Roger Van Laere, dochter en schoonzoon van het boegbeeld Frans De Meulenaere.

VAN BASKETBALCLUB "WERE DI" NAAR "BBC WAASLAND"

Etienne DE MEESTER

Stichting

In oktober 1956 kwamen de stichters van een nieuwe basketbalclub bijeen in het scoutslokaal "Were Di" te Sint-Niklaas, de blokhuut van de scoutsgroep Don Bosco aan de Azalealaan en vroeger aan de Vermeirensdreef. Initiatiefnemer van dit project was E.H. Borremans, proost van Sporta en "surveilant" in het Sint-Jozef-Klein-Seminarie. Tot het eerste bestuur behoorden dr. Hugo Van Poucke als ere-voorzitter, André Van De Walle (leraar lichamelijke opvoeding en kinesist) als voorzitter en Hubert Van De Vijver (scoutsleider van Don Bosco) als secretaris. De nieuwe club werd "Were Di" gedoopt en de spelers sloten via het College en de scoutsgroep aan. Op 23 oktober vond de eerste ledenvergadering plaats. Het lidgeld bedroeg 60 fr. Aanvankelijk traiden de spelers op het buitenterrein van de school. Als clubkleuren viel de keuze op rode trui en zwarte broek.

In de Priesteragiewijk

Na enkele oefenwedstrijden in het voorjaar van 1957 sloot de vereniging zich aan bij de Koninklijke Basketbalbond (KBBB) om in

derde provinciale deel te nemen aan de competitie 1957-58 onder het stamnummer 931. Na één jaar volgde Rudy Méchant Hubert Van De Vijver op als secretaris en ontpopte zich tot "duivel doet al". Dichte verplaatsingen gebeurden met de fiets, voor verdere afstanden maakte de ploeg gebruik van een kleine bestelwagen. Echt pionierswerk!

Were Di speelde thuis op het buitenterrein van de Priesteragiewijk waar nu de sporthal "De Witte Molen" staat. Daar veroverden de Sint-Niklazenaars na afloop van de competitie 1959-60 hun eerste titel en promoveerden naar de tweede provinciale reeks.

Ondertussen wijzigde de bestuurstop met vader Hoefman als voorzitter, Wittewrongel als penningmeester en Jean Wauman als secretaris. Tijd om uit te kijken naar een andere locatie dachten zij.

Naar "Ons huis"

Vanaf 1960-61 speelde Were Di zijn thuiswedstrijden op het nieuwe terrein - geplaveid dank zij Sporta - van het parochiecentrum "Ons Huis" aan de Schoolstraat. Het werd de thuisbasis voor meer dan tien jaar. Daar ontstond ook de supportersclub. Bij de start

Were Di na de verhuis naar «Ons Huis» in de Schoolstraat.

Rechtstaand v.l.n.r.: trainer Louis De Bruyne, Leo Raes, André Brokken, ondervoorzitter Remi Quasten, stichter E.H. Borremans, voorzitter Werner Aerden, secretaris Jean Wauman en Albert De Blicck.

Zittend v.l.n.r.: Maurice Bouckaert, William De Keersmaecker, Wilfried Van Meersche, Franky Duerinckx en Etienne Wauman.





De ploeg van Were Di uit de laatste periode in "Ons Huis".
 Rechtstaand v.l.n.r.: Jean Wauman, Etienne Wauman, Albert De Blicck, Lucas Aerts, Leo Raes, Guido Vergeylen, Marc Noppe, André Pauwels en Jacky Pincé.
 Zittend v.l.n.r.: trainer Louis De Bruyne, Harry De Cock, Wilfried Van Meersche, Maurice Bouckaert, William Thys, Francky Duerinckx en Raf De Meulenaer.

van het seizoen 1962-63 werd Werner Aerden de nieuwe voorzitter.

Sedert 1959 organiseerde Were Di een paastornooi dat elk jaar grotere uitstraling verwierf. Het zou 25 jaar stand houden en lokte heel wat Belgische basketbalreuzen naar Sint-Niklaas. Onder hen Willy Steveniers, huidig bondscoach Tony Van den Bosch, Theo Hillen, Jef De Koster, John Loridon, e.a.

Na het tiende seizoen (1966-67) slaagde Were Di erin om na Beveren als tweede in de eindstand te promoveren naar eerste provinciale o.l.v. trainer Willy De Smet. Het werden op sportief vlak moeilijke jaren in de hoogste provinciale reeks maar toch wist de ploeg zich telkens te redden, tot in 1971 de degradatie volgde o.l.v. L. De Bruyne. Tijdens die competitie van 1970-71 verloor BBC Were Di immers zijn kapitein Leo Raes ten gevolge van een hersenbloeding en kwam dit verlies nooit te boven. Een zwarte bladzijde in de clubgeschiedenis!

Op 8 mei van dat jaar herdacht de club wijlen Leo Raes met een benefietwedstrijd tussen Antwerpse en Racing Mechelen voor 700 toeschouwers. Het bestuur wijzigde weerom met Albert Goethals als voorzitter, Remi Quasten als ondervoorzitter, Etienne Wauman als secretaris en Jean Wauman als penningmeester.

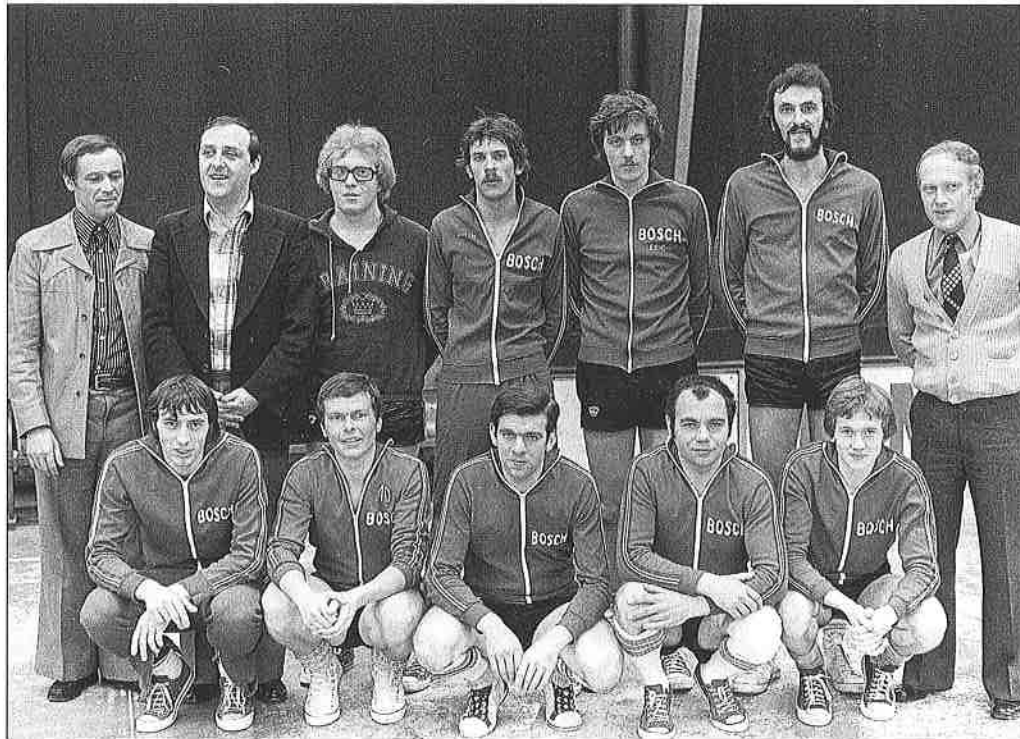
In "De Witte Molen"

Met trainer M. De Witte slaagden de rood-zwarten erin om, na één jaar sporthal De

Witte Molen, hun plaats in eerste provinciale te heroveren. Were Di ging daarna in zee met trainer-coach Etienne Keppens die bijna tien jaar aan het roer bleef.

Sportief verliep toen alles goed tot er na de competitie van 1974-75 drie clubs moesten dalen omdat Baasrode uit eerste nationale zakte. Were Di degradeerde dus onverwachts als tiende gerangschikte. Op de koop toe werd het bestuur na een paleisrevolutie tot een minimum herleid. Met man en macht moest er hard worden gewerkt aan een volgend kampioenschap. Met succes, want nog steeds met Etienne Keppens, vierden ze als tweede in de eindstand een nieuwe promotie.

Het seizoen 1976-77 werd echter een rampjaar: Were Di won geen enkele wedstrijd en degradeerde roemloos. Opnieuw herpakten de rood-zwarten zich en speelden probleemloos kampioen met twaalf punten voorsprong. De bevestiging bleef weerom uit, zodat de ploeg andermaal een trap daalde. Het jaar daarop, in 1979-80, kwam Were Di uit in vierde nationale A onder de naam Tissac Sint-Niklaas. Maar dat avontuur werd ook niets! Omdat dit gebeurde onder het gekochte stamnummer 199 van Tissac, bleven sommigen verder aantreden onder het oorspronkelijk nummer van de club. Deze laatste ploeg trad aan in tweede en daarna in derde provinciale als Were Di 3. Bij de zoveelste bestuurswijziging werd Karel Truyens secretaris en Marc Noppe schatbewaarder.



Een ploegfoto genomen in sporthal "De Witte Molen".

Rechtstaand v.l.n.r.: Karel Truyens, Etienne Wauman, Jos Cogen, Wilfried Aerts, Eric De Groeve, Eddy De Block en trainer Etienne Keppens.

Zittend v.l.n.r.: Willy Verbraeken, Harry De Cock, William Thys, William De Keersmaecker en Wilfried Van Hooste.

25 Jaar oud

Tijdens de competitie 1980-81 vierde de vereniging haar 25-jarig bestaan. Etienne Keppens begon daarna aan zijn tiende en laatste jaar als trainer-coach. Midden dat seizoen kwam Etienne Moorhammer hem vervangen en kon de ploeg in eerste provinciale houden. In 1984 eindigde WERE Di derde, maar omdat de eerste twee weigerden te promoveren waagde het bestuur toch de overstap naar vierde nationale. Na een trainerswissel bij de start van de terugronde lukte Hubert Van Hecke er niet in het behoud te verzekeren, want de testwedstrijd tegen Desselgem voor de derde daler werd verloren.

Op 20 maart 1985 richtte rood-zwart de eerste "Memorial" in voor Willy Ivens die zijn loopbaan afsloot bij WERE Di en plotseling was overleden. Deze memorial ging vier jaar door met als hoogtepunt de baskethappening op 30 december 1988. In de hoofdmatch nam Racing Mechelen met Rik Samaey, Ronny Bayer en Eric Streulens het op tegen Weert, de vice-kampioen van Nederland. Zij zorgden voor heel wat propaganda voor het basketbal in sporthal "De Witte Molen"...een voorloper van het huidige Basketbalgala.

Een nieuwe naam en een korte fusie

In januari 1985 veranderde het bestuur van WERE Di om politieke redenen de clubnaam.

Daardoor verscheen voor het eerst de naam Waasland in de eindrangschikking.

Frank De Coninck startte het seizoen 1986-87 als volgende trainer in de rij, maar degradeerde met de ploeg naar tweede provinciale. Geen sportief succes ter gelegenheid van het 30-jarig bestaan !

Nieuwe ontwikkelingen staken de kop op in het voorjaar van 1987. Waasland fuseerde op 13 maart met Hermes Sint-Niklaas en noemde voortaan Hermes-Waasland. Deze nieuwe fusieclub begon de volgende competitie in vierde nationale met het stamnummer van Hermes. De achtergebleven ploeg bleef met coach W. De Keersmaecker en onder het oude stamnummer actief in derde provinciale. Dit team werd echter door het bestuur aan zijn lot overgelaten. Te grote verschillen in mentaliteit lagen aan de basis van de scheiding na drie jaar fusie. Hermes deed verder onder de naam "Bell's café".

In 1989 werd ook het traditionele paastornooi opgedoekt, doch de "Wisselbeker Leo Raes" was aan zijn 24^{ste} editie toe.

Terug op eigen benen

De fusie was voorbij en Waasland likte zijn wonden. Het moest dus in 1990 vanuit de grondvesten herrijzen. Daarvoor zorgde een nieuw bestuur met voorzitter Peter Wante, ondervoorzitter en trainer Richard Thiron, secretaresse Annemie Wauman, penning-

Foto uit 1979

Rechtstaand: Karel Truyens, Jan Meersschaert, Roland Verbeke, Filip Thuysbaert, André Aerts, Wim Colman, René Van Acker, Gino De Brant (+), Etienne Wauman.

Zittend: Willy Marin, Koen Van Hoeylandt, Richard Thiron, Harry De Cock, Fernand Clement (speler-trainer), Wilfried Aerts, Willy Verbraeken



meester Patrick Elinck en de leden Annick Ivens en Rob De Jonghe.

Zij beschikten over geen spelersuitrusting en kochten de wedstrijdballen van Wenduine. Toch verliep hun eerste seizoen succesvol want als derde in het eindklassement steeg het nieuwe Waasland onder leiding van Gilbert Windey naar de tweede Oostvlaamse afdeling.

Na afwisselend klimmen en dalen heroverden de Sint-Niklazenaars met o.a. trainer Ronny Dhaen uiteindelijk een vaste plaats in de hoogste provinciale reeks.

Daar speelt BBC Waasland nu nog altijd, al blijft de ambitie om in de nationale afdelingen uit te komen bij het huidig bestuur groot.

Dit bestuur bestaat in 2002 uit ere-voorzitter Peter Wante, voorzitter Karel Truyens, ondervoorzitter Patrick Elinck, manager Ronan Dhaen, de sportbestuurders Danny Dhaen en Dimitri Verstraeten, de leden Rudy en Etienne Wauman.

Bron: Etienne Wauman



De huidige ploeg van BBC Waasland.

Rechtstaand v.l.n.r.: Jules Meire (coach), Wim Dresselaers, Sven De Smet, Koen De Wilde, Luc Dirckx, Kristof Ulichnowski en Alex Van der Meulen.

Zittend v.l.n.r.: Geert Polfliet, Filip De Schepper, Serge Noens, David Deprouw en Pascal Joachim.

DE VERDWENEN TURNVERENIGINGEN - deel 3

Johan HEIRBAUT

In deel II beschreven we de levensloop van de Gymnastische Volksvereniging "Eendracht" (1902 – 1953). We beschikten toen nog niet over fotomateriaal uit de beginjaren. Steve Wante bezorgde ons ondertussen echter een mooi groepsportret, daterend uit 1912. We wilden het onze lezers zeker niet onthouden.

Steve kwam ondertussen ook nog te weten dat Eendracht, nadat zij in de periode 1944 – 1945 een onderkomen had gevonden in café "Den Engel" aan de Parkstraat, korte tijd haar intrek nam in een klein zaaltje achterin een café aan de Mercatorstraat, bij caféhouder "de Kazzen". Pas daarna zou Eendracht opnieuw in de Ankerstraat terechtkomen.



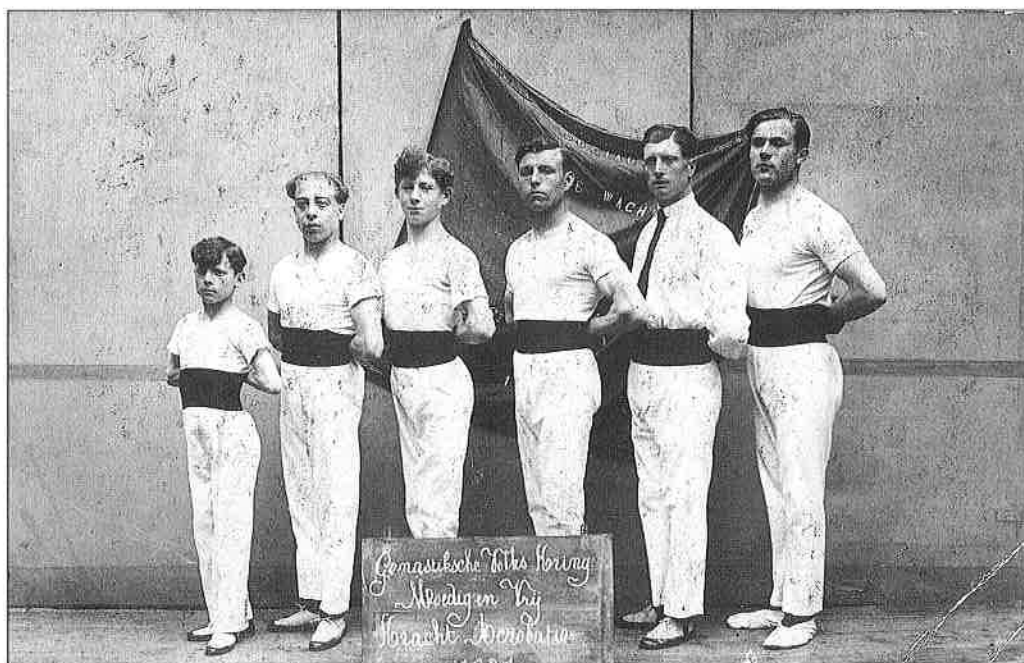
Keurploeg van Eendracht verzameld rond een diploma, behaald te Namen in 1912. Derde van links: Jozef Verstraeten. (foto: Steve Wante)

Socialistische Turnkring "Moedig en Vrij" (1920 – ca.1967)

Op het einde van de negentiende eeuw kwam in Sint-Niklaas ook een socialistische beweging op gang. Kort na de eerste wereldoorlog, met name in januari 1920, stichtten De Jonge Wachten van de nieuwe volkspartij een eigen turnkring. In de herfst van datzelfde jaar trokken zij de vereniging resoluut op gang onder de klinkende naam "De Genastiksche Volks Kring Moedig en Vrij".

Kruispiramide in 1921 met onderaan Martinus Van den Berghen, links Raymond 'den amsen', rechts Charel Bats en bovenaan Benjamin Inghels. (foto: G. Inghels)





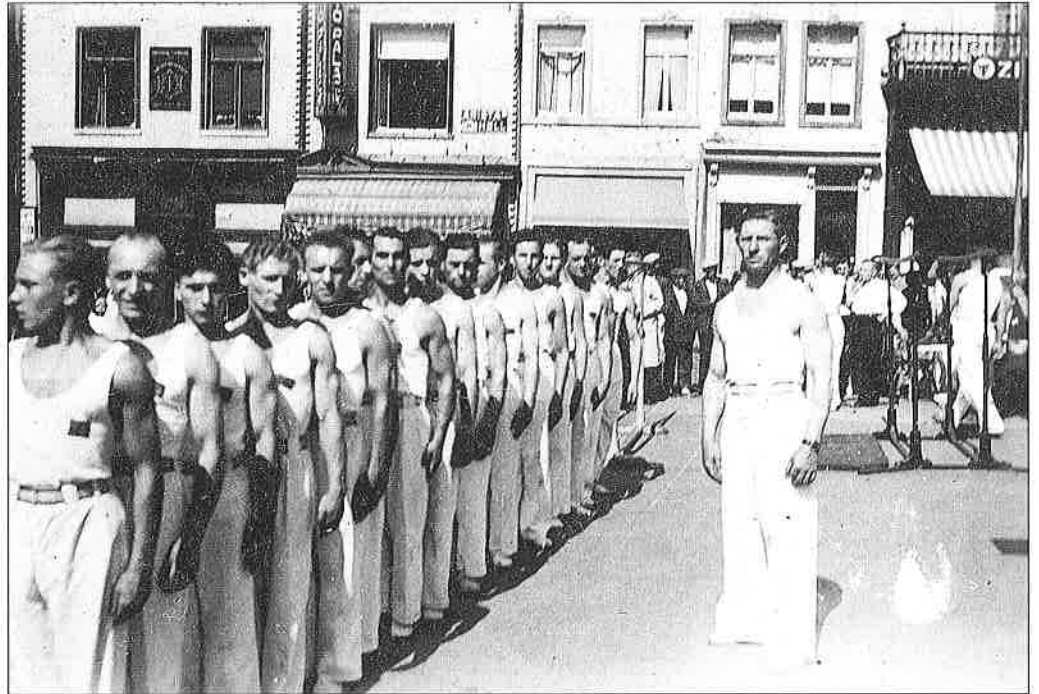
De Genastische Volks Kring Moedig en Vrij in 1921. Vl.n.r. Onbekend, Raymond 'den amsen', Charel Bats, Benjamin Inghels, stichter-leider Charel Inghels en Martinus Van den Berghen. (foto: G. Inghels)



Moedig en Vrij te Ans (F) in 1923 met centraal in leiderskostuum Charel Inghels. (foto: G. Inghels)

Het was in de stad op dat ogenblik de vierde turnclub, naast het liberale "Help U Zelf" (°1873), het katholieke "Kracht en Geduld" (°1897) en het neutrale "Eendracht" (°1902). Stichter en leider was Charel Inghels (1893 - 1945). Het ging de turners direct voor de wind, want in juni 1921 wonnen zij op een tornooi te Gent al een eerste prijs in het piramide-bouwen. Opvallend is dat de vereniging vermoedelijk van bij de start reeds een meisjes- en juffersafdeling had. Toen zij in datzelfde 1921 met ondermeer 91 vrouwelijke leden in stoet door de Sint-Niklase stra-

ten paradeerde, zou dat ervoor zorgen dat zelfs het katholieke Kracht en Geduld, waar de weerstanden tegen de vrouwensport meer uitgesproken waren, met een eigen meisjesafdeling zou starten. In tegenstelling tot de katholieke turnsters bekwaamden de rode turnsters zich niet alleen in groepsgymnastiek, maar beoefenden zij ook de individuele disciplines balk, brug en springpaard. 1922 bracht een succesvol provinciaal turnfeest, opnieuw te Gent, met als resultaat de "beker Pol De Visch", senator en burgemeester van Ledeberg, voor de eerste plaats in het



Mannenploeg Moedig en Vrij in Geraardsbergen eind jaren '40. Turnleider is Charel Bats.



Bestuur Moedig en Vrij in de jaren '50. Staande v.l.n.r.: Benjamin Inghels, Alfons De Wit, Petrus De Wit, voorzitter Albert Joos, Leon De Sutter, Charel Bats en Frans Van Hecke. Gehurkt v.l.n.r.: J. Verbraecken, Pol Everaert, Eduard De Wit en Antoine Van Vlierberghen. (foto: G. Inghels)

puntenklassement. In september 1923 trokken de heren- en damesgymnasten van het ondertussen tot "Socialistische Turnkring" omgedoopte Moedig en Vrij naar een internationale wedstrijd te Ans (F). De mannen behaalden er een eerste prijs aan de toestellen.

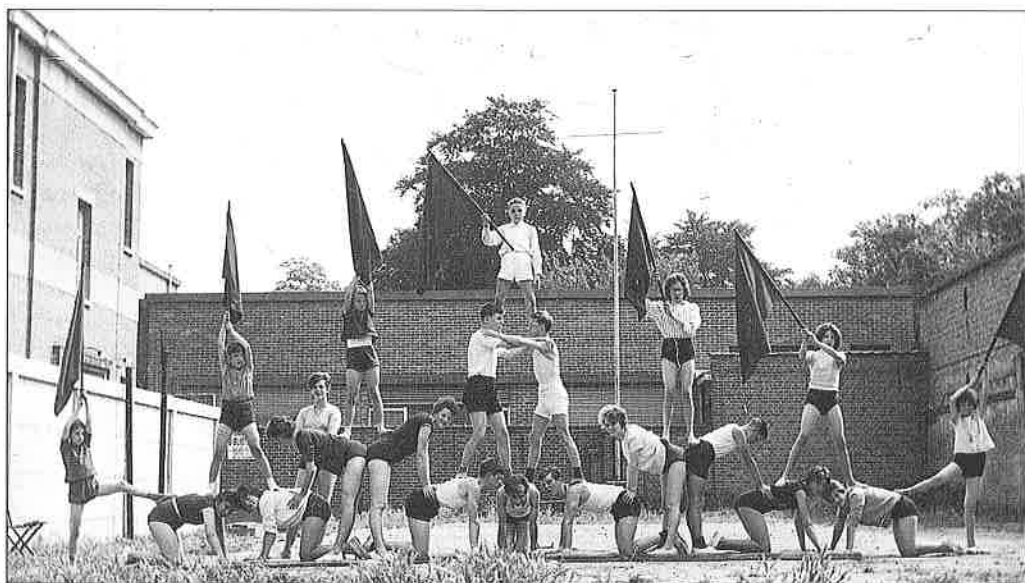
De oefenzaal van de turnkring was van bij het begin in de lokalen van de socialistische beweging ondergebracht. De eerste jaren

vermoedelijk in het complex, gelegen aan de Truweelstraat, nummers 9, 11 en 13, vanaf 1926 in het nieuwe "Volkshuis" aan de Vermorgenstraat 11.

Moedig en Vrij organiseerde in 1929 en in 1935 het Gouwfeest voor de socialistische turnkringen van Oost-Vlaanderen te Sint-Niklaas. Ook na wereldoorlog II, met name op 28 en 29 augustus 1948 nam zij deze orga-



De jeugd van Moedig en Vrij omstreeks 1962 op de binnenplaats van het Volkshuis. Rechts in trainingspak Monique Janssens, leidster. Links in kostuum Hector Van den Hende, leider, met naast hem Erna De Cock, hulp-leidster. (foto: Monique Janssens)



Gemengde jeugdpiramide omstreeks 1962. (foto: Monique Janssens)

nisatie op zich. Voorzitter op dat ogenblik was Alfons Pincé, senator.

Uit de naoorlogse periode is vreemd genoeg niet veel bewaard gebleven. Het voorzitterschap ging achtereenvolgens over in handen van Albert Joos en nadien van Pros Matthijs, schepen van de stad en later eveneens senator. Een der meest getalenteerde turners was Jean Van Cleemput. De kring kreeg te kampen met de snel groeiende concurrentie van allerlei nieuwe sporten. Begin jaren '60 telde zij wel nog een 90-tal leden. In 1966 hield de jongens- en herenafdeling op te

bestaan, een jaar later gevolgd door de meisjes- en damesafdeling.

Dit artikel sluit de reeks over de verdwenen turnverenigingen af. In de volgende bijdrage richten wij ons op de geschiedenis van Turnkring Kracht en Geduld.

Bronnen:

"Vaandels ruisen Vuisten groeten. 100 jaar socialistische beweging in Sint-Niklaas", uitgegeven door vzw Archief en Museum van de Socialistische Arbeidersbeweging.

de heer Gilbert Inghels
mevrouw Monique Janssens.

PIONIERSWERK VAN ZWEMCLUB “NOOD DWINGT”

André VAN LANDEGHEM

Tot het einde van de 19de eeuw was ‘zwemmen’ niet alledaags wegens allerlei preutse bezwaren.

Voor dames was zwemmen eerder onfatsoenlijk. Nadien werd het wel gedoogd, maar dan in strenge afzondering en ten minste in een ‘zedig’ badpak met mouwen en pijpen. Overdekte zwembaden ontstonden pas eind van de 19de eeuw en tot Wereldoorlog II bleven ze beperkt tot onze vier grootsteden (Brussel, Antwerpen, Gent en Luik) waar dan ook de eerste zwemclubs tot leven kwamen.

De wilde jaren (... tot 1923)

Juul Van Vlierberghe was één van de weinige Sint-Niklase jongeren die het zwemmen machtig was. Met een zestal Collegevrienden trok hij naar een ‘rootput’ in Sombeke om hen de eerste zwemslagen aan te leren. Een jaar later ontdekten de vrienden ‘de beek Verstrepen’ aan de Dalstraat, dichterbij en met meer ruimte. Toen het vriendental aangroeide kreeg ‘de champetter’ er lucht van en ging op een ‘onvriendelijke manier’ een kijkje nemen. Wie enkel met een zakdoek te water was sloeg op de vlucht, wie in badpak zwom moest voor vermaning mee naar het stadhuis. Op bevel van de burgemeester werd de beek Verstrepen gesloten.

De vrienden hadden tijdens hun waterpartijtjes de ‘gelaagput’ van Scheerders zien blinken. Ze trokken hun stoute schoenen aan, vroegen en bekwamen van de sportminded

Hubert SCHEERDERS de toelating om onder bestendige en strenge controle gebruik te maken van wat later ‘de put van Scheerders’ werd genoemd.

In 1922 was het aantal zwemvrienden opgelopen tot een twintigtal en had men de smaak te pakken om ook eens ‘om het eerst’ te zwemmen. Vandaar de idee om een club te stichten onder het voorzitterschap van Juul Van Vlierberghe en als eerste secretaris Henri MAES. Bestuursleden waren Frans Schoeters, Jacques Schallenberg, Van Raemdonck, Paul De Rop, Lucien Neirinckx, Robert Bosteels, Fred Gilly, Laverne, Burm en Faems-Bonne, stuk voor stuk bekende namen uit de latere Sint-Niklase gemeenschap. Omdat men gedwongen was in een put te zwemmen koos men voor de naam ‘NOOD DWINGT’.

Toen een afvaardiging, omwille van financiële problemen, bij de burgemeester om steun vroeg, kreeg men een historisch antwoord: “Zwemmen? Da ziede van hier! Wast ulder gat in een emmer water gelijk als wij!”

Zwemclub Nood Dwingt – 1924

Twee jaar later zette men de stap naar de officiële start door de aansluiting bij de Belgische Zwembond onder het stamnummer 26. Als stunt tegenover het stadsbestuur ontwierp men voor het eerste zwemfeest een affiche met ... vrouwen in badpak. Onder het oog van zowat zeshonderd toeschou-



De eerste zwempioniers o.l.v. Juul Van Vlierberghe



Wilde jaren omstreeks 1920.

wers, i.c. burgemeester De Smedt, verschenen een vijftal bestuursleden in vrouwenkledij...

De kogel was door de kerk, de club vergaderde in het lokaal 'Den Hert', later in 'Den Arend'; het stadsbestuur draaide bij en de familie Scheerders begon aan de ombouw van de eerste kleiput tot een volwaardig zwembad met een afgebakend 50m-bad, een groot en een klein instructiebad ("kiekenkot"), een springtoren, de 'giraffe' om het duiken geleidelijk onder de knie te krijgen, kleedcabines en het 'snoepkot'.

Al wie kwam leren zwemmen of zich recreatief kwam plezieren was automatisch lid van ZND, waardoor het aantal leden - vooral in goede zomers - opliep tot boven de duizend. Zwemmen kon gebeuren vanaf 1 mei tot 30 september: "Warmere zomers? Of kon de jeugd wat meer verdragen? Of was het bij gebrek aan andere ontspannings- en sportmogelijkheden?" De tijdsgeest zegevierde waardoor de zwemuren voor jongens streng gescheiden bleven van deze voor dames (meisjes).

Vermaarde namen in die periode waren deze van Petrus die de ongeduldige liefhebbers gedisciplineerd kwam afhaken aan het hek van Scheerders, Desiré (den Diezen) als enige redder aan een ha groot zwembad met honderden liefhebbers in het water en Putiphar in zijn snoepkraam.

Sportief kwam het hoogtepunt in 1932 met de kampioenstitel van Georges SMET op de 200 m schoolslag, nadien ook geselecteerd voor de nationale ploeg. In 1928 had François Dentant zich kampioen van Vlaanderen gezwommen op de 200 m crawl, hetgeen later (1943) José Van Den Houtaer

lukte op de 100 m crawl (1'1") en meteen brons op het nationaal kampioenschap.

Stilaan begonnen de beste zwemmers ook 'met de bal te spelen', hetgeen uiteindelijk ten nadele uitviel van het competitiezwemmen, tot ergernis van het bestuur, waar het dan in 1932 tot een bestuurswissel kwam met Henri Maes als voorzitter en Charles Procureur als secretaris. Deze laatste fungeerde tevens als voorzitter van het District Vlaanderen en van het Nationaal Propagandacomité.

Het balletje werpen werd het ontstaan van de waterpoloploeg die in 1938 een glansperiode kende met spelers als Smet, Burm, Van Hecke, Versmaege en ... Albert Cleyman, de latere (eerste) voorzitter van de Sint-Niklase Zwemvereniging.

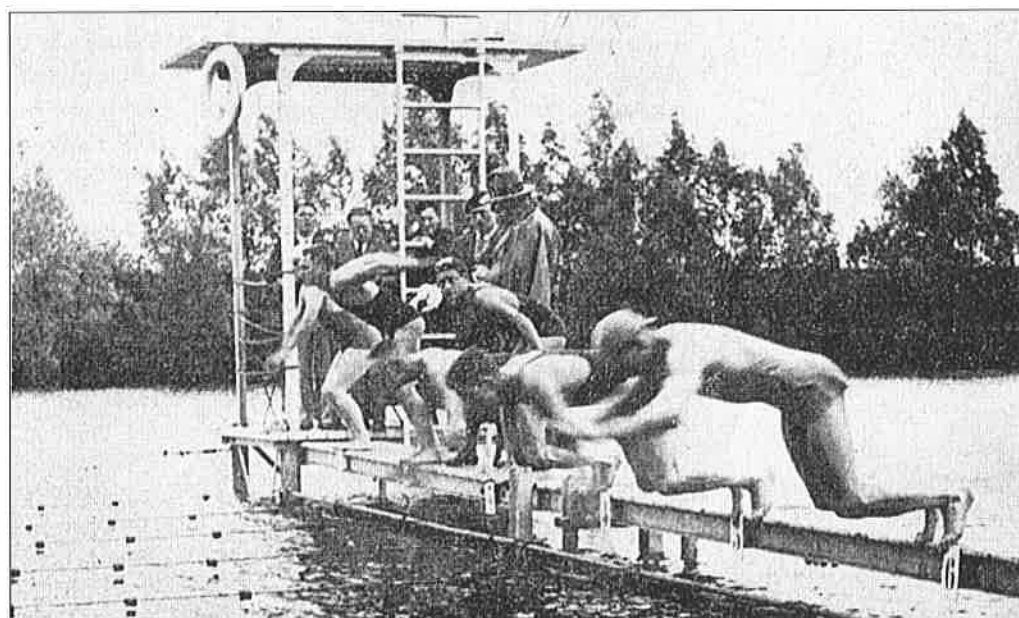
Na de stille oorlogsjaren werd Achiël Martens in 1948 de nieuwe voorzitter, terwijl onderwijzer René Dath reeds vanaf 1940 secretaris was.

De naoorlogse opkomst van overdekte zwembaden met daarin een nieuwe zwemclub leverde een 'oneerlijke concurrentie' tegenover een club met enkel een openluchtbad zoals ZND, dat een teruglooperperiode moest doormaken, ook omdat in de naoorlogse periode de jeugd meer kans kreeg op een gevarieerde ontspannings- en sportbeoefening.

De opening van het Stedelijk Zwembad in 1956 opende nieuwe perspectieven, maar meteen kwam er tegenwind door het opstarten van nieuwe zwemclubs: Sint-Niklase Zwemvereniging (StZV), Wase Swimming (Michelbad) en Politie Zwemclub.



Zwemclub Nood Dwingt omstreeks 1924.



Zwemwedstrijd omstreeks 1925.

Waterpolo

Gestart in 1932 met de hierboven genoemde pioniers werd het team aangevuld met bekende namen als Frans Dentant, Paul Debbaut, Lucien Van de Velde, Lucien Pauwels, Hubert De Backer, Henri Van Goethem, de gebroeders Callaert, L. Verhassel en ... Gerard Van Meirvenne, die later – als laatste – het voorzitterschap zou opnemen.

Van IIIde afdeling steeg de ploeg in 1943 naar IIde waarin werd stand gehouden tot 1954. Door een terugloop kwam in 1960 het fatale moment waarop ZND uit de nationale competitie verdween en zich nog enkel kon bevestigen in regionale tornooien en districtscompetities zoals 'Schaal De Hoop' waarin ZND zich best liet gelden, ook tegenover de jongere ploegen StZV en Swimming. Het seizoen 1963-64 werd een dieptepunt, nog bezwaard door de breuk van het Stedelijk Zwembad in 1965, waardoor polo-trainingen onmogelijk werden. De heropening van het bad in 1966 betekende een hoopvolle heropstarting met een doorstoot naar IIIde afdeling in 1967.

Eén jaar later, op 18 januari 1968 wordt een 'Gentlemens agreement' ondertekend tussen het intussen 'Koninklijk' betiteld ZND en het jonge StZV. Voor ZND tekenden officieel voorzitter Gerard Van Meirvenne en secretaris Nico Bosteels, voor StZV waren het voorzitter Jozef Smet en secretaris Luc Van Royen.

Om aan te tonen dat er geen sprake was van 'opslorping' werd voor een totaal nieuwe naam gekozen, 'Wase Zwemkring' (WZK). Daardoor ging de 'Koninklijke' betiteling verloren en zal men met de huidige criteria moeten wachten tot 2010, vijftig jaar na de oprichting van StZV omdat het stamnummer van deze club officieel werd ingeschreven.

Sierduiken

De bouw van de 10 meter hoge springtoren lokte heel wat belangstelling bij de 'durvers', die wat graag hun waaghalzerijen en hun grappenmakerijen ten toon spreidden: Robert Pauwels, Staf Malfliet en Frans Dentant waren haantje vooruit. Toen sierduikers uit andere clubs bij ZND kwamen oefenen en er zelfs het Nationaal kampioenschap organiseerden sloeg de vonk over naar ZND-gegadigden om ook aan gereglementeerd sierduiken te doen. Jef Jacobs en Nico Bosteels presteerden op nationaal niveau. Laatstgenoemde werd na de fusie zelfs een tijdlang de mentor van StZV-sierduikers waaronder Tony Van Haver met zijn 25 nationale titels.



Springdemonstratie door Juul Van Vlierberghe.

VAN BADINRICHTING TOT ZWEMBAD - deel 3

Luc VAN ROYEN

Nieuwe ideeën in verband met de inplanting van de bad-en zweminrichting

Na de tweede wereldoorlog kwam de bouw van een zwembad opnieuw op de agenda. Over de inplanting van het prestigieuze plan van architect André Verbeke was geen sprake meer.

Op 14 september 1945 werd in het schepencollege beslist tot de oprichting van een overdekte zwemkom met badinstallatie langs de **Gasmeterstraat** naast de gasinstallatie.

Niet lang daarna op 18 januari 1946 stelde het college zich akkoord op voorstel van de heer Symoens, schepen van volksgezondheid, voor het oprichten van een bad- en zweminrichting op het **Koningin Elisabethplein**. Men besliste eveneens om aan de heer Fels, tekenaar in stadsdienst, opdracht te geven een ontwerp te maken. Hiervoor had het college een vergoeding veul van 3000 frank, die hem zou worden uitbetaald onder de vorm van overuren. De bewuste plannen zijn echter zoek geraakt.

Vergaderingen en beslissingen volgden elkaar in een snel tempo op!

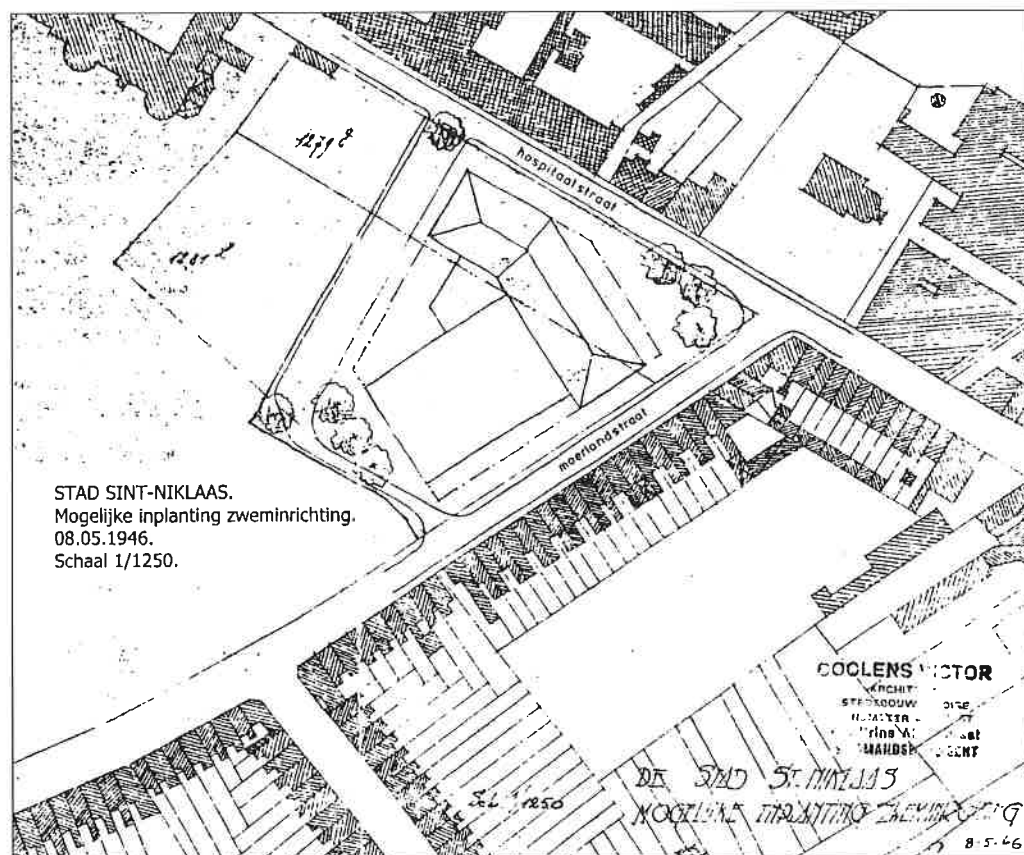
Op 22 maart 1946 ontving het college een schrijven van het Ministerie van Volksgezondheid, waarin het zich akkoord verklaarde met de oprichting van een bad- en zweminrichting en waarin het een staatstoeilage van 60% toezegde.

Na een onderhoud met dit ministerie werd op 12 april 1946 beslist een comité samen te stellen dat met de voorstudie zou worden belast. Dit comité bestond uit de heer Matthys, hoofdinspecteur bij het Ministerie van Volksgezondheid, de schepenen Symoens en Van Royen, John Van den Bossche, directeur van het zwembad van Aalst, ingenieur De Decker en diensthooft De Belie.

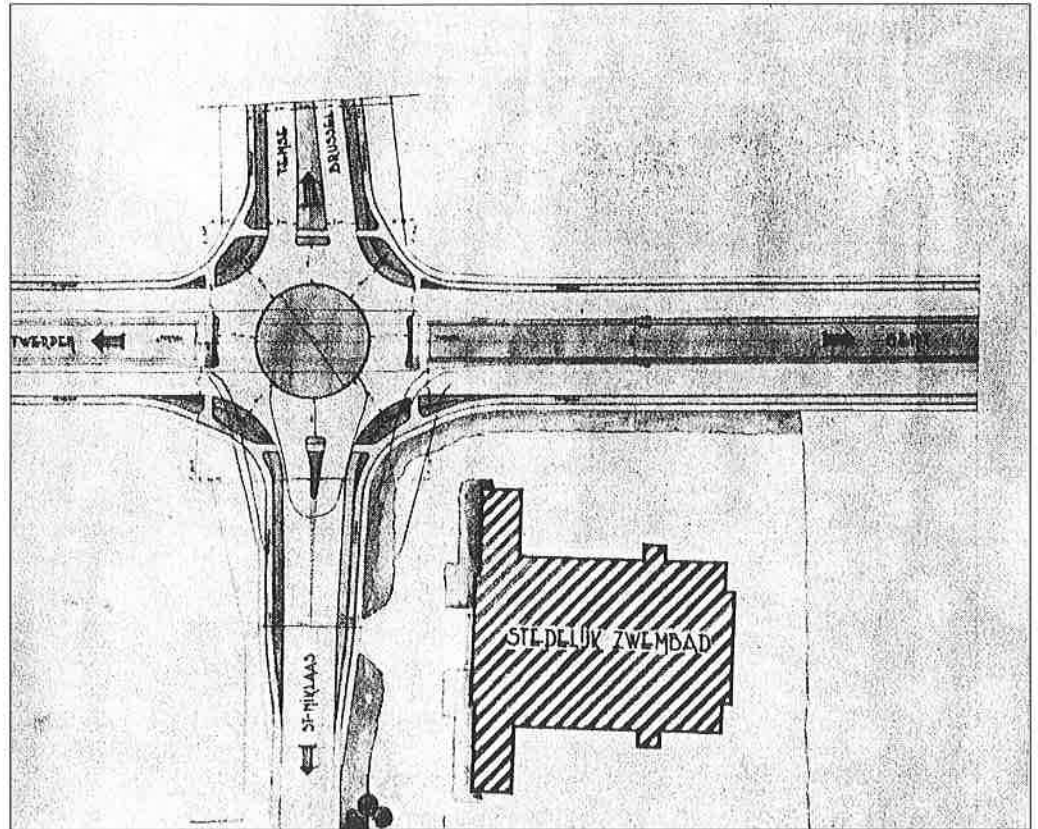
Een ideeënwedstrijd met betrekking tot het ontwerp.

Eind mei van datzelfde jaar was de commissie al klaar met de lijst van technische eisen, waaraan de nieuwe zwemaccommodatie zou moeten voldoen.

Het schepencollege ging over tot de organisatie van een prijskamp voor ontwerpers. Aan de prijskamp werd een grote ruchtbaarheid gegeven door publicatie in verscheidene nederlaldstalgige en franstalige dagbladen..



Inplanting van de bad- en zweminrichting aan de Moerlandstraat op een stuk grond 6.750 m.



Liggingsplan van de bad- en zweminrichting aan het kruispunt van de Parklaan en de baan Antwerpen Gent. Merkwaardig aan deze foto is het feit dat het stadsbestuur een futuristisch project ontwikkelde door de inplanting van een "rond punt" en een "tunnel" in de oost-westrichting. Het zou bijna vijftig jaar duren eer dit project uitvoering kreeg, zij het dan met noord-zuidrichting. Overigens werd de visie van het stadsbestuur door de Provincie gedwarsboord en werd er toelating verleend voor de bouw van 5 villa's die enkele jaren nadien voor de aanleg van de Prins Alexanderlaan moesten worden afgebroken.

De jury werd als volgt samengesteld: een afgevaardigde van de dienst stedenbouw uit Brussel, van de Provincie Oost-Vlaanderen, van het Ministerie van Volksgezondheid, van de Koninklijke Vereniging der Bouwmeesters van Oost-Vlaanderen, een directeur van een zwembad, een leraar lichamelijke opvoeding, de stadsingenieur, de burgemeester en de schepenen van volksgezondheid.

Architect Willy Valcke uit Gent won de wedstrijd met een toegekende premie van 18.000 frank en werd ook als ontwerper aangesteld. Het stadsbestuur stelde tussen 6 en 13 oktober het bekronde evenals de genomineerde ontwerpen tentoon in het stadsmuseum aan de Zamanstraat. Jammer genoeg is hiervan niets terug te vinden in het stadsarchief.

Nog een nieuwe inplanting

Op 18 oktober 1946 werd het bijzonder plan van aanleg, opgesteld door de stadsurbanist Victor Coolens, door de gemeenteraad goedgekeurd. Dit bijzonder plan van aanleg had betrekking op de inplanting aan de hoek gevormd door de **Moerlandstraat** en de Hospitaalstraat. Zoals te verwachten werd hiertegen bezwaar geuit door de vzw De

Liefdezusters van de Verrezen Zaligmaker, beheerders van de vlakbij gelegen kliniek Maria Middelaes.

De belangrijke overweging van de gemeenteraad willen wij u niet onthouden :

"Overwegende dat de bezwaren tegen de ligging ons inziens niet als dusdanig kunnen aangezien worden, temeer dat het stadsbestuur alle mogelijke plaatsen onderzocht heeft en het schepencollege eenparig zijn keus van zaken op de vastgestelde plaats heeft laten vallen;

In tegenstelling met de bewering dat de vorm van het perceel nadelig zou zijn voor de oprichting van de voorziene gebouwen, mag gezegd worden dat het voorontwerp van zwemkom, opgemaakt door Architect Valcke, zich prachtig aanpast aan de topografische ligging van den grond, en dat het nieuw gebouw op te richten op strook II door den reclamant, zich kan aanpassen aan de omgeving;

De meerdere onteigeningskosten van deze gronden alhoewel ze grootendeels als bouwgrond mogen beschouwd worden, mogen nochtans als een niet te groote uitgave aangezien worden ten overstaan van het ontwerp zelf;

De plaats in de nabijheid van de "Witte Molen" werd weliswaar destijds voor de oprichting van

een zwembadinrichting aangeduid, doch het verder uitwerken van het plan van aanleg der Priesteragewijk heeft ons van dit ontwerp doen afzien om het aldaar over te plaatsen.

Tegenover het algemeen nut van de onteigening stelt de reclamant het persoonlijk belang zijner vereeniging, dat niet als een eenvoudig persoonlijk belang, doch wel als algemeen belang der stadsgenooten en zelfs der omliggende gemeenten, dient beschouwd te worden.

De grond welke hem na de onteigening nog zal overblijven, is volgens hem ontoereikend om het ontwerp van uitbreiding zijner instelling te verwezenlijken.

Er kan toegegeven worden dat de uitbreiding der Congregatie niet op een andere plaats kan geschieden, daar het complex der reeds bestaande gebouwen op deze uitbreiding zijn aangelegd, de afname der te onteigenen oppervlakte, laat hem nog genoegzaam uitbreidingsmogelijkheden over.

De erfdiensbaarheid van strook IV, inhoudende het prachtige beukenbosch, dient alleszins behouden te blijven."

De gemeenteraad keurde het dossier goed en maakte het over aan de hogere overheid. De toekomst zou uitwijzen dat de zusterscongregatie het in haar langetermijnvisie bij het rechte eind had.

De definitieve inplanting

Aan deze verwarrende toestand van vijf inplantingsplannen (Hofstraat, Breedstraat, Gasmeterstraat, Koningin Elisabethplein, Moerlantstraat) kwam dan plots, als een "deus ex machina" een einde door de beslissing van de Gemeenteraad van 7 februari 1947. Daarbij werd aan de stadsurbanist Coolens opdracht gegeven om een bijzonder plan van aanleg op te maken voor de inplanting aan de Parklaan.

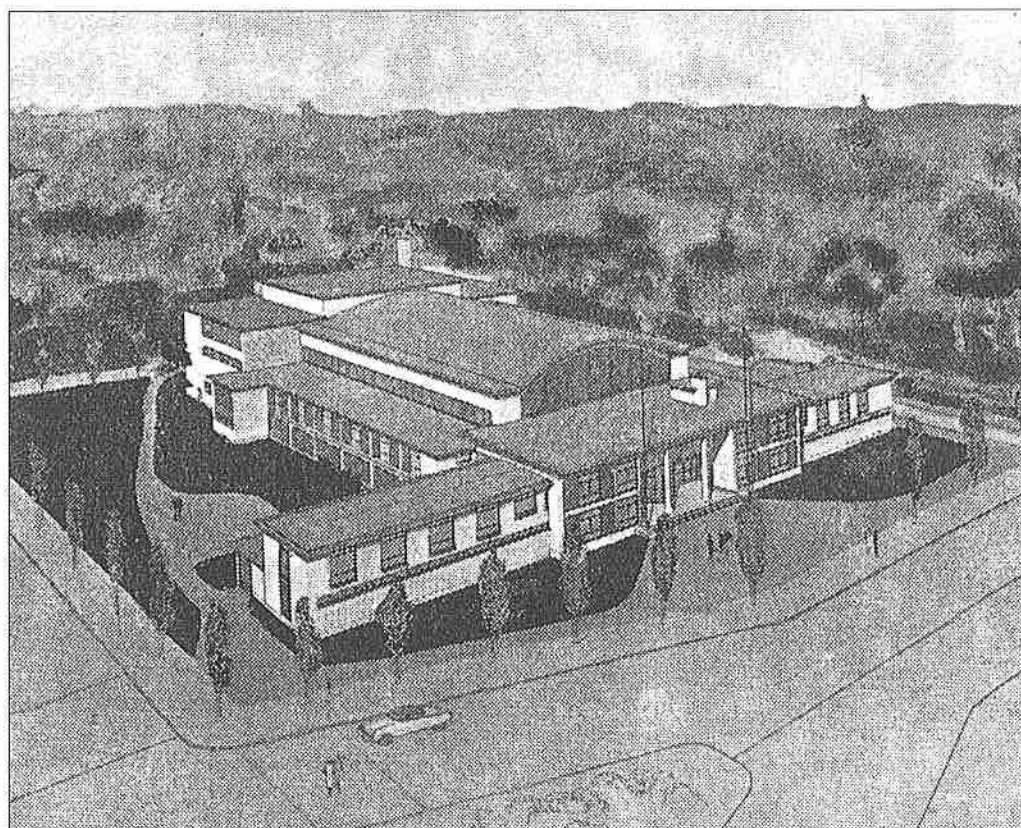
Alhoewel de plaats van inplanting nu definitief werd vastgesteld, zou het nog jaren in beslag nemen vooraleer met de werken kon worden gestart.

Het schepencollege gaf pas op 3 februari 1950 opdracht aan het Comité voor Aankoop van onroerende goederen om onmiddellijk over te gaan tot onteigening van de nodige percelen grond. Even later, in de gemeenteraad van 23 juni 1950 werd het definitief ontwerp vastgesteld, dat was opge maakt door architect Valcke en ingenieur Varendonck. Men raamde de realisatiekosten op 39.315.118,45 frank.

De heer De Taeye, Minister van Volksgezondheid gaf op 10 maart 1951 zijn instemming en de staatstoelagen werden bepaald op 60%.

De werken begonnen op 1 september 1951 en de plechtige eerste steenlegging gebeurde op 12 juli 1952.

Maquette van de Stedelijke Bad- en Zweminrichting





4 november 1956: Koning Boudewijn opent de stedelijke zwem- en badinrichting aan de Parklaan. Rechts naast de jonge vorst burgemeester Romain De Vidts, links zwembaddirecteur Luc Van Royen.

De feestelijke opening

Op 4 november 1956 werd de stedelijke Baden Zweminrichting feestelijk ingewijd door Z.M. Koning Boudewijn.

De lezer kan zich afvragen waarom er vier jaren verliepen tussen de eerste spadesteek en de opening. Men moet rekening houden met het feit dat niet minder dan 13 aanbestedingen moesten gebeuren, waarbij dikwijls wijzigingen dienden aangebracht, dat vooraf al deze dossiers in de gemeenteraad moesten worden goedgekeurd, daarna naar de provincie gestuurd voor nazicht en goedkeuring door de technische diensten en vervolgens naar het provinciaal bestuur voor stedenbouw, dat op zijn beurt een dergelijk onderzoek instelde.

Tot slot gingen de bundels, plans en lastenboeken naar het Ministerie van Volksgezondheid.

Daar werd het geheel nogmaals onder de loep genomen, voorzien van opmerkingen en voorstellen van aanpassingen, enz. Naargelang de aard en de omvang van de opmerkingen kon heel die procedure zich van vooraf opnieuw herhalen.

In een volgend nummer brengen we verslag uit over de exploitatie van de stedelijke zwem- en badinrichting die reeds gedurende meer dan 45 jaar ten dienste staat voor het zwemonderricht, het sportzwemmen en het recreatief zwemmen in onze stad en omgeving.

KONINKLIJK SPORTCOMITE "GEMEENTEBELANGEN SINAAI" ALS ORGANISATOR EN KOEPEL

Etienne DE MEESTER

Voorhistorie

Op een affiche van 1910 lezen we dat "De veloclub van Sinay" zijn 20-jarig bestaan vierde met de organisatie van twee velokoersen op zondag 1 mei: naast een koers voor beginners onder de 19 jaar, een tweede wedstrijd voor alle rijders. In het bestuur zetelden de plaatselijke notabelen Theodoor Claus als voorzitter, Edward De Beule als schrijver en Karel Schelfaut als schatbewaarder.

Een ander document verwijst naar de "2de Grootte Kermisprijs van Sinaai-dorp" voor beroepsrenners. Omdat het jaartal ontbreekt moeten we uit de oude spelling, de namen van medewerkers en de deelnemerslijst met 70 renners afleiden dat de wedstrijd doorging in de jaren veertig.

Deze 2 gevonden documenten bewijzen dat er in Sinaai een rijke traditie bestaat om wie-

lerwedstrijden te organiseren ter gelegenheid van de dorps- en wijkkermissen. De belangrijkste initiatiefnemer uit die periode was ongetwijfeld meester Omer Moens. Gebeten door de weliernmicrobe richtte hij reeds vóór de Tweede Wereldoorlog samen met een groepje medewerkers wielervedstrijden in op de wijk Zwaanaarde.

Gemeentebelangen

Het is dan ook niet verwonderlijk dat meester Moens mede aan de wieg stond bij de oprichting van het "Sportcomité Gemeentebelangen" op 1 januari 1949. In het stichtend bestuur zetelden wiefierfanaat René Van Puyvelde (voorzitter), Omer Moens (secretaris), Jan De Decker (penningmeester) en de bestuursleden René Van Damme, Hector De Block, Gustaaf De Puyseleir, Achiel Van Aelst, Leon Meirte en Alois Van Mele.

Gemeente Sinay.

De veloclub van Sinay (dorp)
geeft ter gelegenheid van zijn twintigjarig bestaan

TWEE GROOTE VELOKOERSEN
op Zondag 1 Mei 1910.
100 fr. prijzen gewaarborgd.

1^e KOERS voor beginners onder de 19 jaar.
PRIJZEN : 15 fr. - 10 fr. - 8 fr. - 5 fr.
Zij zullen 5 keeren rijden langs het Dorp, Zwaanaarde, Leebrug, Baas, Molenhoek. Afstand 39,87 km.
Voor ieder der vier eerste toeren 1 fr. premie aan den eerstkomende. Inleg 1 fr.

2^e KOERS voor alle rijders.
PRIJZEN : 20 fr. - 15 fr. - 10 fr. - 5,50 fr.
Zij zullen 6 keeren den zelfden weg loopen als hierboven aangeduid is. Afstand 47,85 km.
Voor ieder der 5 eerste toeren 1,50 fr. premie aan den eerstkomende. Inleg 1 fr.

VOORWAARDEN

1. De inschrijving heeft plaats van heden af, bij Karel Puimège.
2. De gangmaking is verboden.
3. Alle geschillen worden onwederroepelijk door de commissie beslist.
4. De maatschappij is niet verantwoordelijk voor de ongevallen.
5. De beginners worden verzocht een ouderdomsbewijs, met zegel der gemeente te toonen.
6. De koersen zullen stipt om 2 uur aanvangen.

NAMENS HET BESTUUR:

De Schrijver, Ed. De Beule.	De Voorzitter, Th. Claus.	De Schatbewaarder, K. Schelfaut.
---------------------------------------	-------------------------------------	--

Gustaaf Weyn, drukker te Sinay.

Een document uit 1910 ter gelegenheid van het 20-jarig bestaan van "De veloclub van Sinay".



De eerste voorzitter van Sportcomité Gemeentebelangen, René Van Puyvelde (met bloemtuil in de hand) naast plaatselijk renner Etienne Van Vlierberghe en enkele supporters.

Als feitelijke vereniging sloot het nieuwe comité aan bij de Koninklijke Belgische Wielrijdersbond. De oorspronkelijke doelstellingen luidden: "Medewerking aan de ontwikkeling van de wielerbeweging in het bijzonder en van de diverse sporttakken in het algemeen".

In 1969 werden onder impuls van toenmalig voorzitter notaris Verstraete, ondervoorzitter Marcel Van De Velde en secretaris Edmond Laceur de huidige statuten vastgelegd en ging de feitelijke vereniging over in een vereniging zonder winstgevend doel (vzw).

De activiteiten groeiden en Sportcomité Gemeentebelangen vormde de ruggegraat van het kermis- en jaarmarktgebeuren te Sinaai. Vertegenwoordigers uit de verschillende wijkcomités (Leebrug, Molenhoek, Stenenmuur en Zwaanaarde) traden toe tot de Algemene Vergadering. Zij organiseren nu nog altijd hun eigen wielervedstrijden waarbij Sportcomité Gemeentebelangen fungeert als koepel. Alleen het sportcomité van de wijk Duizend Appels werkt nog steeds zelfstandig. Ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan in 1999, ontving de vereniging vanwege koning Albert II de titel van "Koninklijke". De overhandiging van de oorkonde door de gouverneur van Oost-Vlaanderen gebeurde op 21 juli 1999. Voortaan luidt de officiële benaming "Koninklijk Sportcomité Gemeentebelangen Sinaai".

Geen kermis zonder koers

Vooraf jeugdwedstrijden kleurden meer dan 50 jaar het wielergebeuren in Sinaai. Maar ook onafhankelijken en beroepsrenners kwamen

aan hun trekken. Zo was er zelfs een internationaal criterium achter dernys in 1952 met o. a. Georges Ronse en Karel Kaers aan de start.

Vanaf 1967 pakte Gemeentebelangen jaarlijks uit met een wedstrijd voor beroepsrenners. Op de erelijst prijken namen als Gilbert De Smet (1967), Albert Van Vlierberghe (1972 en 1974) en Roger De Vlaeminck (1973). Om reden van weinig beroepsrennst werd deze wedstrijd geschrapt in 1982. Johnny De Nul won de laatste editie nadat het peleton na een lamentabele vertoning uit koers was genomen.

Onder impuls van voorzitter Achiel Van Aelst en secretaris Jos Andries werd dit feit open getrokken en behandeld op een Wase bijeenkomst. Ook andere gemeenten overwogen om hun beroepsrennerskoers te schrappen. Na deze fameuze kermiskoers van 15 juli 1982 besloot het bestuur om in de toekomst alleen nog financiële inspanningen te leveren voor de jeugdcategoryën. Het grootste bewijs hiervoor leverden de organisatoren in 1984. Onder massale belangstelling richtten zij het Belgisch kampioenschap in voor nieuwelingen (heren) dat gewonnen werd door Heuvelmans. Ook de nieuwelingen, juniores en elite bij de dames streden die dag voor de titel. Werkelijk een sportieve hoogdag voor Sinaai! De algemene leiding was in handen van Achiel Van Aelst, Jos Andries en Marc Van Landeghem. Andere wielercómités uit onze stad verleenden hun medewerking.

Samen organiseren de diverse wielercómités van Sinaai, onder de koepel van Gemeentebelangen, jaarlijks nog altijd ruim een dozijn koersen (zonder deze van Duizend Appels). Het avondcriterium eind augustus, begin sep-



Bestuursleden van "Gemeentebelangen" en van andere Sinaaise wielercomités samen op de foto in 1999 .
 Staande v.l.n.r. Eddy Raes (Stenenmuur), Eddy Moens (Leebrug), Marcel Beirnaert, Paul Notenbaert (Leebrug), August Smekens (Zwaanaarde), Antoine Joos, Hugo Van den Bossche (Stenenmuur), Etienne Notenbaert (Molenhoek), André Smet en Gerard Smet (Stenenmuur)
 Zittend v.l.n.r. Wim Thierens (secretaris Gemeentebelangen), Jaak Varewyck (Molenhoek), Jos Andries (voorzitter Gemeentebelangen) en Gust Thierens (penningmeester Gemeentebelangen).

tember op het afgesloten parcours langs Dries, Vleeshouwersstraat en Edg. Tinelstraat is de traditionele afsluiter geworden van de wielergebeuren in Sinaai.

Ter gelegenheid van de kermis in juli richten zij als nevenactiviteit al ruim 10 jaar een kleiduifschieting in.

Wielerploegje

De laatste verwezenlijking bestaat uit de oprichting van een wielerploegje. In 1997 sloten drie renners aan die onder het licentie-nummer van het Koninklijk Sportcomité Gemeentebelangen deelnamen aan de wedstrijden van de K.B.W.B. Deze renners waren Johan Heirbaut uit Sinaai, Tony en Karolien Heirbaut uit Belsele.

In 2001 koersten reeds 11 renners in de rood-zwarte uitrusting van ASP onder het gedreven leiderschap van Johan Heirbaut. Samen met de plaatselijke renner Bart De Troyer staat hij in voor alle zakelijke en sportieve aspecten van het team. Alleszins een prestigieus project waarmee dit wielercomitée zijn doelstellingen nog meer waar maakt.

Voorzitters

Van Puyvelde René	(1949-1968)
Verstraete Jan-B.	(1968-1974)
Van Aelst Achiel	(1974-1994)
Andries Jos	(1994-...)

Secretarissen

Moens Omer	(1949-1969)
Laceur Edmond	(1969-1973)
Beirnaert Omer	(1974)
Van Den Bossche Jo	(1974-1980)
Andries Jos	(1980-1994)
Thierens Wim	(1994-....)

Bron: Jos Andries

KAREL DE BAERE, EEN RENNER MET DOORZICHT, KRACHT EN EINDSPURT

Alfons SMET

Karel De Baere is als renner altijd een naam vol glans en uitstraling geweest.

Wielierliefhebbers zullen zich nog zijn debuut als 16-jarige klepper bij de nieuwelingen herinneren. Die tijd bestond nog de wielerveenbaan in de Pastoor De Meerleerstraat op de plaats waar nu de schutterstoren is gebouwd.

Op die wielerveenbaan reed Karel zijn ereronde als kampioen van België bij de nieuwelingen; in deze categorie was hij de gevreesde renner. Zijn vader Fons was destijds ook een flink spurter en was vol bewondering voor zijn jongste spruit Karel, die hij roemde als wielrenner van de toekomst.

Aan die woorden werd vaak teruggedacht. Karel De Baere is een renner geworden die op 20-jarige leeftijd reeds hoog op de ladder van de roem stond. Hij benaderde de grote klasse van een internationale wegrenner en was onder alle oogpunten een meester in het vak.

Wereldkampioen Georges Ronse zei over hem: "Karel is een type Gust Danneels (bepaalde tourrenner): vlug, met doorzicht

en met daarbij een machtige eindspurt."

Karel werd terecht tot "KEIZER KAREL DE BAERE" gedoopt wegens zijn overrompelend meesterschap in de jeugdvingen van de Belgische Wielrijdersbond.

Op internationaal vlak kwam hij dicht bij een overwinning in klassiekers als Parijs-Roubaix, Parijs-Tours, Parijs-Brussel, Parijs-St.-Etienne. Hij werd geklopt in de spurt of had op het allerlaatste moment met pech af te rekenen. Parijs was hem niet gezind.

Als men de erelijst van dit wielerveenomeen bekijkt staat iedere wielerveenthousiast in bewondering voor wat hij heeft gepresteerd.

1943: 25 overwinningen bij de nieuwelingen waaronder het Kampioenschap van België.

1943: 39 palmen als junior en 19 keer tweede

1944: 46 overwinningen op de weg en zeven individuele overwinningen op de piste in amper 5 maanden. Wegens zijn record aan overwinningen werd hij toen gedoopt tot "KEIZER KAREL".



1954 – Openingsklassieker Omloop Het Volk –

Misschien wel de mooiste overwinning uit de wielerveenarière van Karel De Baere.

Te Gent klopte hij in een machtige eindspurt Roger De Corte, Jan De Valck, René Mertens, Nest Sterckx, Jos Van Staeyen, Lode Anthonis, Gilbert De Smet, Andre Vlaeyen en Basiel Wambeke.



1958 – SLUITINGSPRIJS TE PUTTE-KAPellen –

Een enorme massa in de aankomstzone volgt de zegevierende jump van Karel De Baere die niemand minder dan Rik Van Looy en Jef Schils klopte, de zoveelste spurtzege van onze beste Wase renner uit die periode.

Dat jaar reed hij nog vijf wedstrijden bij de onafhankelijken waarbij twee overwinningen, tweemaal tweede en éénmaal zevende.

1945: op 19-jarige leeftijd deed hij de overstap naar de beroepsrenners waar hij als figuur "een klein duimpje was tegenover de gevestigde goliaths".

Het benjamientje zorgde al voor opschudding toen hij in zijn tweede beroepsrennerswedstrijd een merkwaardige prestatie leverde. In Eernegem gaf hij kleppers als Kint, Desimpelaere, Grijsolle en Sercu het nakijken in de spurt. Hij behaalde in dit debuutjaar vijf overwinningen en klasseerde zich 23 maal binnen de eerste vijf.

1946: vijf overwinningen waaronder de Omloop van de Kempen waar hij 47 renners in de spurt versloeg, verder nog 4de in Gent – Wevelgem en de 2de plaats in de Schaal Sels.

1947: de legerdienst remde zijn wonderbare wielercarrière; voor hem was het een verloren jaar en een droeve tijd die hij moest verbeuzelen met corvees en wacht. Hij kreeg daarbij weinig of geen gelegenheid tot koersen of tot trainen.

1948: een moeilijke tijd omdat hij minstens 5 kg moest afslanken. Het Waasland hoopte en betrouwde op zijn terugkeer. Stilaan, stap

voor stap, week na week deed Karel er een schepke bij en in elke koers rondde hij de hoeken af om gauw terug de echte Karel te zijn, de renner die Karel van Wijnendaele met veel lof beschreef en hem vergeleek met de onvergetelijke Antonin Magne, de Franse wielerglorie bij Mercier.

In 1949 en 1950 was hij opnieuw de gevreesde Karel De Baere. Hij werd 3de in Parijs – Brussel en won een vijftal wedstrijden waaronder de 9de Grote prijs Jos Soetens in Sint-Niklaas.

1951-1952: vijf zeges en 5de in Parijs –Tours.

1953: De echte form was er terug: -zes palmen waaronder De Drie Zustersteden, 5de in de Ronde van België, deelname aan het wereldkampioenschap te Lugano dat gewonnen werd door Fausto Coppi. De Baere schitterde in de eerste wedstrijd helft door een lange vlucht met de Nederlander Henk Van Breenen. Hij was dat jaar negenmaal tweede en driemaal derde.

1954: Hij schitterde opnieuw met een glansrijke overwinning in de Omloop Het Volk voor Roger De Corte. Dat jaar volgden nog 6 overwinningen.

1955: winnaar van de Elfstedenronde te Brugge.



1958 – GROTE PRIJS VAN DE STAD SINT-NIKLAAS met aankomst op de Grote Markt
In een massaspurt zegevierde Karel De Baere voor eigen volk voor Michel Van Aerde.



Een enthousiaste massa supporters rond de overwinnaar Karel De Baere. De prachtige beker werd hem overhandigd door burgemeester Romain De Vidts (met hoed) – Vooraan herkennen we Frederik Grandsart, Frans De Vrij en de hevigste supporter Alfons Verbraeckken die ons het archief over Karel De Baere ter beschikking stelde. Rechts van Karel zien we zijn verzorger Petrus De Bruyne.

Tot het einde van zijn wielloopbaan in 1959 leverde hij steeds prachtprestaties met een vijftal overwinningen per jaar.

In 1958 won hij nogmaals de Grote Prijs Van De Stad Sint-Niklaas met een spurtzege op de Grote Markt voor Belgisch kampioen Michel Van Aerde.

Karel was de zoon van cafébaas Fons, aan de Antwerpsesteenweg nr. 50, die vóór 1914 ook aan een laag stuur sleurde. “DE BOER”, zoals men hem had gedoopt, was meer dan een degelijk pedaaltrapper. Door bezettingsomstandigheden moest hij de “race”-fiets

echter voor nuttiger beroepsdoeleinden gebruiken.

Karels broer, Frans De Baere, beproefde het ook als wielrenner. Hij was een degelijk beginneling en junior maar had noch de lichamelijke kracht noch de sprintsnelheid van zijn jongste broer.

Karel De Baere was een geboren – 5 februari 1925 – en getogen Sint-Niklazenaar; hij overleed er op 8 oktober 1985.

Met dank aan Alfons Verbraeckken die ons zijn onuitputtelijk archief ter beschikking stelde.

NIEUWKERKEN WANDELT EN LOOPT

Daniël GRUMIAU

De Internationale Hoeve- en Klompentochten

De Klompentochten kwamen juist op tijd om de spanningen op het sportniveau in het dorp te milderen en om te buigen naar de creatie van de grootste sportmanifestatie die Nieuwkerken tot op heden kende. Op Palmzondag 1973 lanceerden Paul De Grootte, Christel De Beleyr, Gino Bals, e.a. de eerste Klompentocht. In 1977 werden de Hoevetochten als tweede luik toegevoegd. Spoedig zou deze tweedaagse nog aangevuld worden met een gevarieerde vrijdagavondhappening (schilderen voor kinderen, play-back, enz.). Het geheel kreeg nog meer spankracht door het inlassen van oude ambachten, een luizenmarkt, volksmuzikanten...

Voor de Klompentochten werd elk jaar een nieuwe omloop (5, 10, 20, 30, 50 km) uitgestippeld.

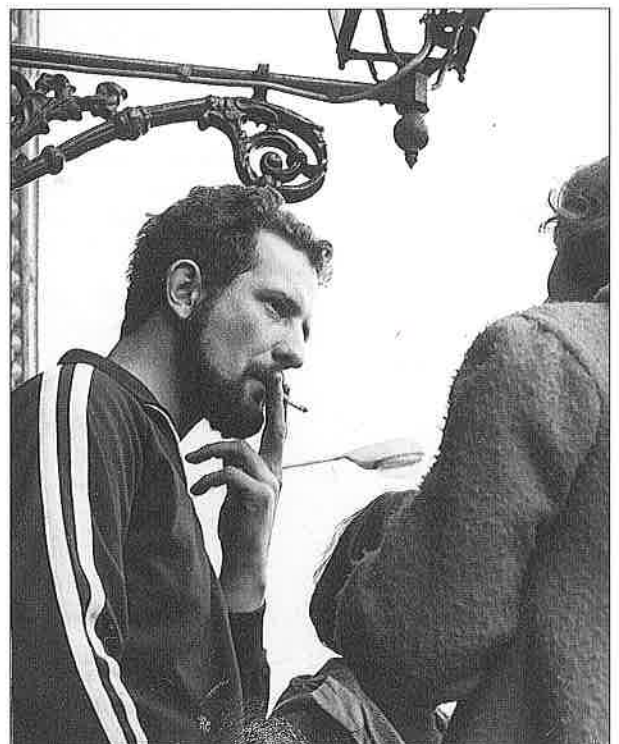
De Hoevetochten leidden de deelnemers langs typische hoeven. Op de Cruyenaertshoeve en op het Breughelhof werden passende bieren en gerechten geserveerd. De hele manifestatie besloot 's zondags met een "Blarenbal". Het Breughelhof van raadslid Hilaire D'Hollander was ook "de zoete inval" voor andere manifestaties zoals b.v. de ponykoersen.

De werkers van het eerste uur kregen nadien versterking van Patricia Van Wiele en Chris Grumiau (secretaris), Leo De Borger, Marc

Thyssen, Werner Fouquaert (penningmeester), Jos De Burggrave, Marc Soetens, Marc Van Duyse en vele anderen. Praktisch alle verenigingen van de gemeente verleenden op één of andere wijze hun medewerking. Een deel van het bonus vloeide in de kas van een of andere plaatselijke instelling of vereniging. De leeftijd van de wandelaars varieerde van peuters tot hoogbejaarden. Ook de mindervaliden ontbraken niet op het appel. In 1978 bereikte men de kaap van de 10.000 deelnemers. In de loop van de jaren mochten de organisatoren deelnemers uit Europa, de USA en zelfs uit Australië verwelkomen. De hoogste gezagsdragers van het dorp, de stad, de streek en het land traden graag tot het beschermcomité toe.

In 1989 nam een nieuwe ploeg het vaandel over: Dirk Van Gulck (voorzitter), Rony De Jonghe (ondervoorzitter), Greet Aelbrecht (secretaris), François Van Der Weken (penningmeester), Guido Verley (public relation), André Wauters (bevoorrading), Chris Van Buynder en Manu Vanneste (tochtleiders) en Jos De Burggrave (techniek). Wegens de ongunstige weersomstandigheden en de stijgende kostprijs werd de organisatie in 1991 opgeschort en verdween meteen uit het Nieuwkerkse volksleven.

De Internationale Hoeve- en Klompentochten bezorgden Nieuwkerken (via kranten, radio en televisie) een stevige internationale bekendheid.



Pol De Grootte, de grote bezieler van de Klompen- en Hoeventochten.



Het vertrek van één van de reeksen van de Klompen- en Hoevetochten.



*18de Internationale Klompentochten
1990*

13de Hoevetochten 1990

optiek

H. ONGHENA
bvba



Generale Bank

Aankondiging met het LOGO dat nadien door de wandelclub "De Lachende Klomp" werd overgenomen.

Het eerste bestuur van de Wase Lopers met v.l.n.r. Hugo Van Remoortere, Rik Dhollander, Marc Hoste, Jaak en Filip Pauwels.



Wandelclub “De Lachende Klomp”

Dank zij Paul De Grootte is in 1973 vanuit de toenmalige Jeugdraad een nieuwe wandelclub gegroeid. Zij sloot bij de Vlaamse Wandelliga aan en kreeg vanaf 1974 een eigen bestuur. De grootste pioniers waren o.m. Paul De Grootte, Marleen Dullaert, Marcel en Remy Nijs, Irène Morel, e.a. Zij wisten spoedig het enthousiasme van honderden wandelaars te wekken waardoor de kringwerking alsmear omvangrijker werd. Op de vooravond van de plaatselijke kermis werd jarenlang een fameuze 75 km-tocht georganiseerd. Later kwam er rond het feest van Sinterklaas een gezellige familietocht bij. Er volgden talrijke uitwisselingen met binnen- en buitenlandse gelijkgestemde verenigingen, o.m. uit Consdorf (Groot-Hertogdom), Langenlonsheim (Duitsland) en Colmar (Frankrijk).

Het is vanzelfsprekend dat de leden van de Lachende Klomp hun volle medewerking aan de Hoeve- en Klompentochten verleenden. Zij zorgden zelfs voor een bijkomende sportieve attractie door op de vooravond naar één van de genoemde localiteiten te vertrekken. Onder leiding van Marcel Nijs keerden zij triomfantelijk terug tijdens de feestelijkheden van de Klompentochten.

Het bestuur van de wandelclub (waaronder voorzitter Luc Weemaes en secretaris Patrick Bermijn) is nu Nieuwkerken enigszins ontgroeid, maar elk jaar start er nog een Sinterklaas-tocht vanuit de Stedelijke Basisschool. Op 't einde worden de verdienstelijke leden in de bloemetjes gezet.

“De Wase Lopers” (WALO)

Na de stratenloop te Temse-Velle (1981) staken Rik Dhollander, Marc Hoste, Hugo Van Remoortere, Jaak en Filip Pauwels de koppen bijeen en meteen was Nieuwkerken een loopvereniging rijk. Zij kende vlug uitstraling tot ver in het Waasland en het ledenaantal schommelt rond 200.

Buiten weerkerende Walo-organisaties als de cross in de Meesterstraat (maart), de halve marathon (mei), de afstandsloop Nieuwkerken-Graauw in Nederland (december) en de nieuwjaarscorrida nemen de leden vaak deel aan heel wat binnen- en buitenlandse wedstrijden o.m. in Parijs (83 en 84), Aken (85 en 86), Papendrecht (87), Abingdon (88), Brussel (88 en 89).

Om iedereen blijvend te stimuleren wordt aan de meeste prestaties een bepaald aantal punten toegekend. Op die wijze kan men de clubkampioenen, de jeugdkampioenen en de verdienstelijke Walo-sporters makkelijk bekronen. Zij worden tijdens één van de clubfeesten gehuldigd en dat gebeurt meestal in aanwezigheid van bekende vedetten uit de atletiekwereld, o.a. Paul Thijs 1982, Armand Parmentier 1983, Johan Geirnaert en Yvan Sonck 1984, Karel Lismont 1985, William Van Dijck 1986...

Tijdens een clubweekend kunnen de leden zich uitleven in verschillende andere sporttakken: wandelen, volleybal, mountainbike, zwemmen... Zo zorgt het bestuur voor een welkome afwisseling. Dat bestuur bestaat momenteel uit: Rik Dhollander (voorzitter en secretaris), Jempi Verbraeken (penningmeester), Antoine De Westelinck (jeugd), Patrick Bogaert (afgevaardigde), Gilbert Pieters en An De Muynck (leden)

ONTSTAAN EN GROEI VAN DE SINT-NIKLASE TAFELTENNISCLUB

Steve WANTE

Deze sport werd reeds voor de 2de wereldoorlog in onze stad recreatief beoefend. In de jaren dertig werden er wel wat balletjes geslagen in het café 'Boudewijn' aan het Prins Leopoldplein. Later speelde men ook in het achterzaaltje van het café 'Hemelrijk' aan de Grote Markt.

Uiteindelijk werd er officieel gestart in 1939 in café 'Apollo' aan de Ankerstraat. Dit lokaal is zowat het toevluchtsoord geweest van vele sporttakken. Het was gevestigd bijna recht over het huidige warenhuis Aldi (de vroegere cinema Palace). De kinderen van de uitbaatster Matilleken Weyn, Marcel en Ida, speelden ook tafeltennis.

De eerste voorzitter van de 'Apollo Tafeltennisclub' werd Eduard Van den Brande met als secretaris José van Hecke. Bij de eerste leden telde men o.a. turnleraar Odilon Mets, Adhemar Burm, Bernard Gyssens, Armand Defeu, de gebroeders Opsomer met Paul die later apotheker werd en Jean, nu dokter te Lokeren. Verder nog Paul Mohin, Werner Struyf, Romain Brioen, Marcel van den Brande (vader van dokter en advocaat Van den Brande) en 'Dries' Waterschoot. Deze laatste werd later directeur van de Vlaamse TV en vader van Ronny die meespeelt in de TV serie 'Familie' onder de naam Didier.

In 1941 werden reeds interclubmatchen gespeeld in de Antwerpse zone.

Reeds voor 1940 werd ook in het Jeugdhuis 'Het Hof' aan de Hofstraat door liefhebbers aan tafeltennis gedaan. Toen de Duitsers daar hun intrek namen, verlieten de spelers hun vroegere stek en sloten zich bij de 'Apollo-club' aan. We noemen hier o.a. Pol en Gust de Corte, Leon Faems, Louis Van den Branden, de gebroeders André en Marcel Neve en vele anderen.

In 1941 werd het eerste clubkampioenschap gespeeld, gewonnen door 'Adi' Burm, die het haalde van Bernard Gyssens.

In 1942 speelde de club met twee teams kampioen elk in hun reeks. De finale die doorging te Tienen betekende een verplaatsing van twee dagen met overnachting in een hotel. Geregeld transport was gedurende de oorlogsjaren niet evident. Ook was het 's nachts op straat pikkedonker, want alles moest verduisterd zijn wegens gevaar voor bombardementen door vijandelijke vliegtuigen (vijanden van de Duitsers althans). De eerste ploeg bereikte de finale welke ze nipt verloor. Alhoewel gedurende de oorlogsjaren het bier de naam niet waardig was, hadden enkele spelers er toch meer dan genoeg van gedronken. Zonder dat was de titel misschien wel meegenomen.



1955: tweede oprichting van de tafeltennisclub in zaal "Stad Nantes".
V.l.n.r.: André Schelfaut, André Waterschoot en Alois Colyn.

Dat jaar startte ook een damesafdeling. Al vlug telde men een twaalfstal leden. Uitblinkers daarvan waren Simonne Brokken en Mariette Vergauwen die het tot B-speelsters brachten. In 1943-44 steeg het aantal leden gestaag. Men beschikte toen over drie tafels om het 60-tal leden aan hun trekken te laten komen. Bij officiële wedstrijden gebruikte men slechts twee tafels.

Er werden tornooien ingericht in eigen lokaal 'Apollo' en in zaal 'Rubens' aan de overzijde van de straat. Nationale topspelers zoals Gonzalves, Jadot, Bodart en De Roeck namen hieraan deel.

Gedurende de oorlogsperiode was er nog een probleem, nl. de balletjes. Het materiaal om deze te vervaardigen was zo schaars geworden dat ze van slechte kwaliteit en heel dun waren. Bovendien kostte een 'schildpadje' (een beter type) zo'n 20 fr. wat, in vergelijking met de prijs van 3 fr. voor een glas bier uiterst duur was. Gescheurde balletjes werden hersteld met aceton met nog een ander product er bovenop. Deze werden dan gebruikt om te oefenen.

Eens kocht de club er 200 voor een zacht prijsje van 5 fr. per stuk. Zij zouden gebruikt worden tijdens één der clubkampioenschappen. Het resultaat was dan ook navenant. Romain Brioen sloeg er in één set 25 stuk met het gevolg dat het kampioenschap diende te worden stopgezet wegens gebrek aan 'balletjes'!

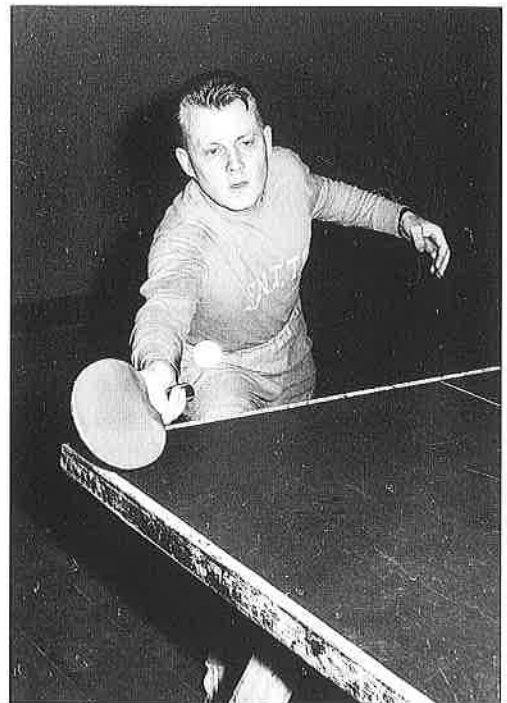
Na de bevrijding in 1945 werden er opnieuw wedstrijden gespeeld o.a. in het Antwerpse. Tijdens één van deze wedstrijden viel een vliegende bom in de nabijheid van het lokaal. De tafels daverden en een pooslang viel het licht uit. De matches werden echter voortgezet.

In 1945 richtte de club in haar lokaal 'Apollo' de provinciale kampioenschappen in. In de finale won Aloïs Colyn van Adhemar Burm, twee clubleden. Door de goede resultaten in deze kampioenschappen, mocht de club deelnemen aan het kampioenschap van België. Dit vond twee weken later plaats in de Breydelstraat te Antwerpen. Hier werden onze jongens echter te licht bevonden.

In 1946 was er een treffen met de 'Ping-pongers' uit Hilversum (NI). Het 1ste team met Gyssens, Van den Branden en Colyn verloor geen enkele match.

In 1947-48 werd Aloïs onder de wapens geroepen en zag men hem nog nauwelijks in de club. Wel kon hij zijn zegereeks verder zetten door al zijn tegenstrevers-miliciens te verslaan. Na zijn dienstplicht was er een inzinking in het tennisgebeuren in onze stad. Bovendien werd in 1949 het lokaal 'Apollo' gesloten.

Bij het begin van de 50er jaren was er van tafeltennis in clubverband weinig of niets te



Aloïs Colyn in actie, jaren 50.

bespeuren. Enkel in de zaal van café 'Stad Nantes' aan de Grote Markt werd er nog een balletje geslagen. Daarnaast was er een club tot stand gekomen in café 'Het Landhuis' eveneens aan de Grote Markt. Aangezien men er maar over één tafel kon beschikken was het onmogelijk om wedstrijden te organiseren en zo stierf de club een stille dood.

Al vlug werd de idee opgevat om een nieuwe club te stichten. Midden het jaar 1955 werd de 'SINT-NIKLASE TAFELTENNISCLUB' boven de doopvont gehouden met als medestichters Aloïs Colyn en André Schelfaut. Het eerste jaar werd er enkel recreatief gespeeld en de club telde vlug een 35-tal leden.

Een vriendenmatch werd gepland tegen het sterke team uit Hamme. De 'Wuitens' werden na een zeer harde strijd verslagen door het trio André Schelfaut, Dries Waterschoot en Aloïs Colyn.

In 1956 sloot de 'Sint-Niklase' aan bij de Koninklijke Belgische Tafel Tennis Bond (KBTTB).

Men verhuisde opnieuw naar lokaal 'Apollo' waar het allemaal begonnen was. Het ledenaantal was tot slechts zes gedaald en het verblijf was er van korte duur. Na twee seizoenen competitie moest men zijn intrek nemen in café 'Europa' aan de Grote Markt. Hier verbleef de club een viertal jaren. De activiteiten waren toen reeds tot bijna nul herleid.

In de jaren 50 werd in het jeugdhuis 't Hof' opnieuw 'geping-pong'd'. Dit was vooral te danken aan de hulp en de inzet van de toenmalige onderpastoor Buyck. Hij zorgde ervoor dat er twee tafels ter beschikking waren. Leden als P. van Mol, Camiel

Hebbinckuys, André Schelfaut, Jacques de Niel en anderen hadden reeds bekendheid verworven. In 1962 besloot men uiteindelijk daar een club te stichten...

Net voor de aanvang van de competitie deden de geruchten de ronde dat de St-Niklase T.T.C. haar activiteiten zou stopzetten. Dit was een meevaller voor de nieuwe club die er in lukte de sterspeler Alois Colyn binnen te halen. Met het vooruitzicht dat de club weldra naar het nieuwe 'Centrum' aan de Grote Markt zou verhuizen, kreeg ze de naam van 'TAFELTENNISCLUB HET CENTRUM'. Voorzitter werd Florent De Boes. Als leden noemen we naast enkelen van de 'oude garde' ook nog Pierre Cornelisen, Georges Smet, Jacques De Niel, Willy Van den Berghe, Etienne Cauwelier, Gust Mets, Piet De Cock, secretaris Gilbert Neirinckx, e.a.

De club kwam uit in 3de afdeling van de regio Gent. Ze maakte vlug haar opmars naar 1ste afdeling door achtereenvolgens kampioen te worden in de diverse afdelingen.

In de laatste periode van hun verblijf in 'Het Hof' werd de wisselbeker 'De Man' (genoemd naar de toenmalige deken van de stad) georganiseerd. Eindwinnaar werd Willy Van den Berghe.

Het jaar daarop nam de nieuwe club contact met de zustersteden Schongau, Lucca, Colmar, Abingdon en Gorinchem. Van 1963 tot 1986 werden er 16 interstedenwedstrijden georganiseerd (vier in Schongau, vier in Lucca, drie in Colmar en vijf te Sint-Niklaas). Deze contacten waren vooral te danken aan stadsbediende Jozef Govaert. Hij was zowat de 'public relation'-man van de club die door zijn invloed bij het stadsbestuur heel wat voor de club gedaan kreeg, o.a. ook bij het vinden van nieuwe locaties. Toen in 1965 het jeugdhuis zijn deuren sloot verhuisde men zoals voorzien naar het ander jeugdhuis 'Den Englantier', gelegen achter de 'Oude Kerk' van Sint-Niklaas. In 1970 werd dit jeugdhuis volledig verbouwd en stond de club terug op straat. Toen vond men onderdak in de bar van de sporthal 'De Witte Molen'. De naam van de club had nu geen verband meer met het woord 'Centrum' en men koos opnieuw voor de vroegere naam 'SINT-NIKLASE TAFELTENNISCLUB'. Men speelde toen in 3de Nationale afdeling. Na een verblijf van slechts twee seizoenen moest men opnieuw verhuizen. Door het stijgend aantal leden was men genoodzaakt een groter lokaal te zoeken. In 1972 werd voor het eerst in de Nijverheidsstraat gespeeld (op het gelijkvloers waar nu de brandweer is gevestigd). In dat jaar werd gestart met de opvang van minder-validen, iets wat thans 30 jaar later niet kan worden gezegd van de meeste sportverenigingen in onze stad! Maar wederom had



1962 - '63: kampioen in 3de Provinciale.

V.l.n.r.: Georges Smet, Willy Van den Berghe, Flor De Boes, Alois Colyn.

men pech. In 1974 legde de brandweer beslag op de zaal en ruilde men voor een lokaal in de Stadszalen aan de Leopold II-laan. Hier kwam de club tot volle ontplooiing en werd met talrijke ploegen aan de competitie deelgenomen. In 1975 richtte men voor het eerst een wedstrijd voor minder-validen in, zodat men momenteel anno 2002 aan de 28ste uitgave toe is. In datzelfde jaar steeg de A-ploeg andermaal naar 3de Nationale, waar ze sindsdien nooit meer uit verdwenen is. In de meeste seizoenen speelde ze zelfs in 2de Nationale.

Na een relatief lange verblijfsperiode van 12 jaar werd het gebouw aan de Stadszalen in 1986 afgebroken en moest men wederom op de vlucht. Het stadsbestuur zorgde voor een nieuw onderkomen, namelijk de ruime tweede verdieping boven de brandweerkazerne aan de Nijverheidsstraat (Edelweisscomplex). Vooraleer men zijn intrek kon nemen gingen er maandenlange opknapwerken aan vooraf. Tot nu toe zit de club daar uitstekend. De oude fabrieksvloer van 850 m² werd vervangen door een houten bekleding dank zij de hulp van enkele trouwe en werklustige leden. Er is nu plaats voor 15 tafels!

In 1995 waaide er een frisse wind door de Sint-Niklase Tafeltennisclub. Er werd meer ingespeeld op de jeugd door ervaren trainers aan te werven. In het seizoen 1999-2000 steeg het aantal jeugdleden tussen 8 en 16 jaar, tot 60. Ook op sportief vlak boekte men vooruitgang. In 1996-97 steeg de A-ploeg opnieuw naar 2de Nationale. Twee seizoenen



Ter gelegenheid van een demonstratiewedstrijd in zaal Terminus, eind 1971, met spelers van Maccabi. Staande v.l.n.r.: Simonne Brokken, André Schelfaut, Flor De Boes, Eddy Dhooghe, Norbert Van de Walle en Walter Dujardin (beiden Maccabi). Gehurkt v.l.n.r.: Pierre Cornelissen, Albert Schelfaut, Alois Colyn, Walter De Cock en Cyriel Van Elslander (Maccabi).



1983: kampioen in 3de Nationale. V.l.n.r.: André Schelfaut, Carl Van Camp, Albert Schelfaut, Willy Waegeman, Frans Messagie, Gunther Corrijn en voorzitter Alois Colyn.

later zette men de kroon op het werk door zonder één wedstrijd te verliezen de kampioenstitel te behalen en door te stoten naar 1ste Nationale afdeling! Ook het A-team van de dames deed het prachtig. Het promoveerde in 1998-99 naar 2de Nationale en in 2000-2001 klonk het op naar 1ste Nationale!

In 2001 trof de club een zwaar verlies door het overlijden van Paula Raemdonck, echtgenote van André Schelfaut. Zij was jarenlang

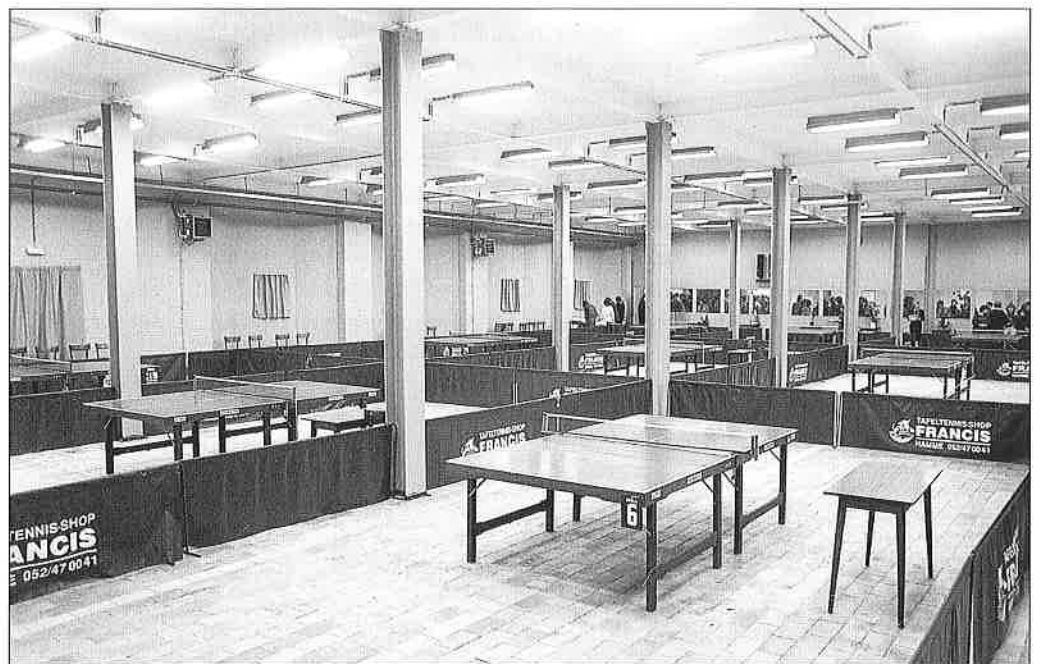
secretaris van de club en runde de cafetaria van bij het begin.

Voorzitter Jean-Pierre Vandervreken weet zich echter omringd door verschillende geëngageerde medewerkers en kijkt hoopvol vooruit naar de toekomst.

Dit artikel kon enkel tot stand komen dank zij Alois Colyn die reeds 60 jaar actief is. Ook Willy Van den Berghe leverde een belangrijke bijdrage.



1983: dames kampioen in 1ste Provinciale. V.l.n.r.: Jozef Govaert, secretaris, Linda Cordemans, Christine Van Hese, Simonne Brokken en Aloïs Colyn, voorzitter.



De prachtige tafeltennisruimte in het Edelweisscomplex.

DOELSCHIETEN VROEGER EN NU TE SINAAI

Etienne DE MEESTER

Schieten met pijl en boog als jacht- en oorlogsmiddel is bijna zo oud als de mensheid. In de loop van de geschiedenis evolueerde deze bezigheid echter naar een vorm van sportief vermaak. Eerst ontstonden de staande wipmaatschappijen (17^{de} eeuw), daarna de doelschuttersmaatschappijen als wintersport voor de staande wip schutters (19^{de} eeuw). Uit deze laatste vorm ontstonden in het begin van de 20^{ste} eeuw de eerste liggende wipmaatschappijen.

Nu nog altijd is doelschieten, maar onder een andere vorm, een olympische sport waarin in Sint-Niklaas nog een club actief is. Om een idee te krijgen van het doelschieten in de eerste helft van de vorige eeuw, laten we een doelschutter van toen, de negentigjarige Gustaaf Maes, aan het woord:

“We schoten met een schicht of houten pijl met metalen punt naar een doel op 17 à 18 meter afstand. De houten boog was uit één stuk gemaakt en bleef na de schieting in het lokaal hangen. De “knaap” bracht nadien al de bogen naar de volgende ontmoetingsplaats. De schietstand bestond uit gevlochten stro (later strobalen) met daarvoor het doelpa-

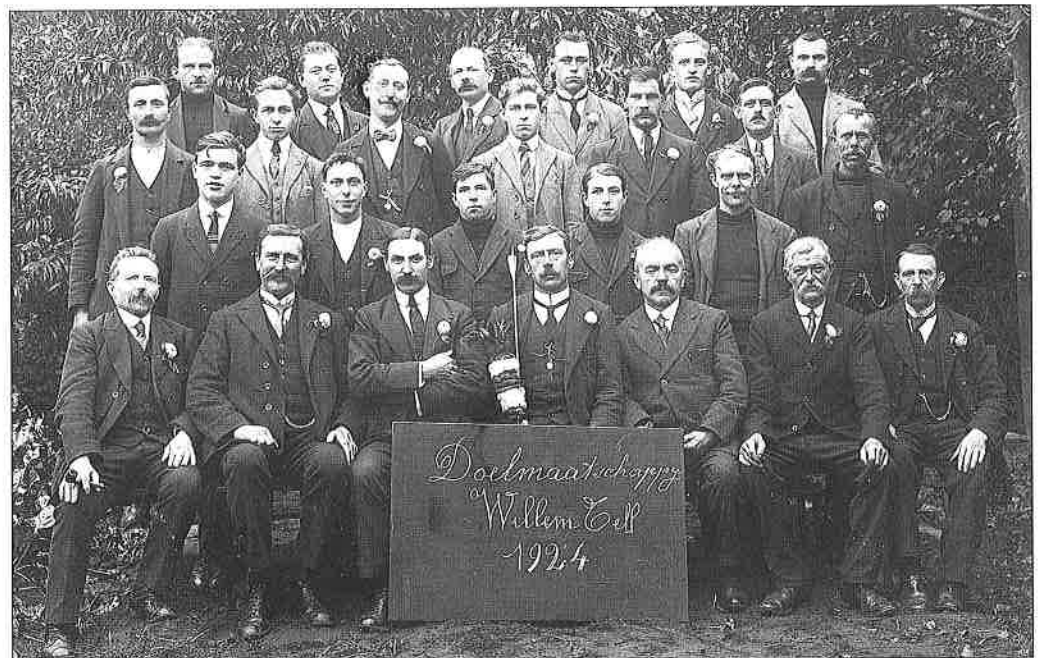
neel van ongeveer 1m². Dit was oorspronkelijk een linnen doek waarop de ringetjes en de roos genaaid werden. Later gebruikte men een kartonnen paneel waarop men de ringetjes vast prikte en nog later werden de ringetjes op het karton getekend.

Bij de koningsschieting schoten we alleen naar de roos. Naargelang de grootte van de ringen sprak men van kleine vogels, zilvervogels en de drie hoogvogels. Er waren dus geen gaaien. Tijdens een doelschieting mocht men slechts 7 à 8 keren schieten. Wie raak trof (de pijl in een ring) ontving een blikje dat men kon omruilen bij de uitbetaling. Het “beschrijf” (bestuursleden en helpers) schoot eerst om deze uitbetaling onmiddellijk te kunnen beginnen.

Voor de hoogvogels ontving men naast de geldprijs meestal nog een ruiker papieren rozen of andere bloemen.

Maatschappijen

De twee belangrijkste doelschuttersmaatschappijen in Sinaai waren “Willem Tell” en “Yver Eendracht”. Deze oude vorm van volksvermaak stierf kort na WO. II uit.



Leden van Willem Tell in 1924 gevestigd in de herberg “De Veehandel” aan de Vleeshouwerstraat die achtereenvolgens door August en Leon Maes werd uitgebaat. Later verhuisde de vereniging naar de Dorpsstraat bij Leopold Bal. Daar zijn de activiteiten overgegaan naar de liggende wipmaatschappij met dezelfde naam.



Leden van Yver Eendracht Sinaï poseren ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan van de vereniging in 1924. Oorspronkelijk was deze doelschuttersclub gevestigd bij Hippoliet en daarna bij Edmond Van Goethem in de Dorpsstraat (op de Beek). Nadien verhuisde de club naar Louis De Vleeschouwer (Lowiekens in de volksmond) aan de Dries. Daar verdween het oude doelschieten voor goed uit Sinaai.

Naar een nieuwe vorm

In 1968 werd in het nederlandstalig gedeelte van België de "Handboogliga" opgericht. Deze werd lid van de "Koninklijke Federatie

Van Gasse traden tot deze club toe.

Na ontbinding van de vereniging wegens onenigheid, ontstond uit de as in 1989 de huidige club "De Sint-Niklase Doelschutters" (S.N.D.). De oprichters waren Leon Maes,



De eerste voorzitter van "De Sint-Niklase Doelschutters" Leon Maes (rechts) met de huidige voorzitter Werner Heymans (links).

voor "Handboogschietsen" (K.B.F.H.) en de "Fédération Royale Belge de Tir à l'Arc" (F.R.B.T.A.).

Uit deze liga ontstond de club "Elite". Na omzwervingen langs Meise, Ninove en Grimbergen belandde de club uiteindelijk in Sinaai. Daar vonden de indoor-trainingen plaats. Voor het oefenen in openlucht trokken de leden naar de stadsterreinen aan de Meesterstraat te Nieuwkerken. Enkele goede schutters zoals Gerard Raes, Dirk Bruggeman en de gebroeders Patrick en Filip

Marcella Stevens en Anne Taffeiren.

Werner Heymans aanvaardde in 1990 het voorzitterschap, bijgestaan door Marcella Stevens als secretaris en Patrick Van Gasse als schatbewaarder. In Nieuwkerken organiseerde de club elk jaar een internationale wedstrijd waaraan tot 250 binnen- en buitenlandse deelnemers deelnamen.

Door de oprichting en uitbreiding van F.C. Nieuwkerken moesten de SND in 1995 verhuizen naar het sportcentrum "Ter Beke" in Sinaai. Daar richtte het bestuur nog tweemaal



Leden van de club tijdens de sportdag voor anders-validen op het recreatiedomein "De Ster". Tweede van links is Marcella Stevens, huidig secretaris van de SND en tweede van rechts is voorzitter Werner Heymans.

hun internationale ontmoeting in, maar door gebrek aan sponsoring moesten ze er noodgedwongen een punt achter zetten. Toch wordt in Sinaai nog altijd geoefend want waar vind je nog een terrein waar je de pijlen 90 m weg mag schieten. Indoor trainen de schutters nu in de zaal van café "De Handboog" in de Vleeshouwersstraat.

De SND-club neemt elk jaar deel aan de sportdag van de scholen van het Bijzonder Lager Onderwijs en aan de dag van de minder-validen. Met geleide initiatie proberen zij de deelnemers te laten genieten van de hedendaagse vorm van het doelschieten. Mikken naar de roos: het bestaat nog altijd in de Tinelgemeente.

Bron 2^{de} deel: Werner Heymans

REACTIES

Petrus De Bruyn uit de Hortensiastraat te Sint-Niklaas belde ons om ons zijn rijke fotoverzameling ter beschikking te stellen. Dank hiervoor.

Enkele sportclubs lieten weten dat zij hun geschiedenis aan het samenstellen waren of ermee klaar waren en ze aan ons zouden overmaken. We kijken ernaar uit en zullen deze zeker opnemen in één van de volgende uitgaven.

P.S. De reactie over Wolf Davidson is zo interessant dat de redactie van oordeel was deze als artikel op te nemen in het volgende nummer.

